SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (drugi senat)

z dne 8. julija 2004*

V zadevi T-48/00,

Corus UK Ltd, prej British Steel plc, s sedežem v Londonu (Združeno kraljestvo), ki jo zastopata J. Pheasant in M. Readings, solicitors, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki sta jo sprva zastopala M. Erhart in B. Doherty, nato M. Erhart in A. Whelan, zastopniki, skupaj z N. Khanom, barrister, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka,

zaradi razglasitve ničnosti Odločbe Komisije 2003/382/ES z dne 8. decembra 1999 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 Pogodbe ES (zadeva IV/E-1/35.860-B – Brezšivne jeklene cevi) (UL 2003, L 140, str. 1) ali, podredno, zaradi predloga za zmanjšanje globe, ki je bila naložena tožeči stranki,

* Jezik postopka: angleščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI (drugi senat),

v sestavi N. J. Forwood, predsednik, J. Pirrung in A. W. H. Meij, sodniki,

sodni tajnik: J. Plingers, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 19., 20. in 21. marca 2003

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje in postopek[1]

1 Ta zadeva se nanaša na Odločbo Komisije 2003/382/ES z dne 8. decembra 1999 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 Pogodbe ES (zadeva IV/E-1/35.860-B – Brezšivne jeklene cevi) (UL 2003, L 140, str. 1, v nadaljevanju: izpodbijana odločba).

[...]

1 — Na tem mestu ni podano dejansko stanje spora. To je podano v točkah od 2 do 33 sodbe Sodišča prve stopnje z dne 8. julija 2004 v zadevi JFE Engineering in drugi proti Komisiji, T-67/00, T-68/00, T-71/00 in T-78/00, ZOdl., str. II-2501.

Postopek pred Sodiščem prve stopnje

34 Družbe Mannesmann, Corus, Dalmine, NKK Corp., Nippon, Kawasaki in Sumitomo so s sedmimi vlogami, ki so jih vložile v tajništvu Sodišča prve stopnje med 28. februarjem in 3. aprilom 2000, vložile tožbo zoper izpodbijano odločbo.

35 S sklepom z dne 18. junija 2002 je bilo po opredelitvi strank odločeno, da se v skladu s členom 50 Poslovnika Sodišča prve stopnje za namene ustnega postopka združi sedem zadev. Po tej združitvi so lahko v tajništvu Sodišča prve stopnje vse tožeče stranke v sedmih zadevah pregledale vse spise v zvezi s tem postopkom. Sprejeti so bili tudi ukrepi procesnega vodstva.

36 Po poročilu sodnika poročevalca je Sodišče prve stopnje (drugi senat) odločilo, da začne ustni postopek. Stranke so podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja, ki jih je zastavilo Sodišče prve stopnje na obravnavi 19., 20. in 21. marca 2003.

Predlogi strank

37 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razglasi ničnost člena 2 izpodbijane odločbe;

— razglasi ničnost člena 1 izpodbijane odločbe;

— razveljavi globo, ki ji je bila naložena zaradi kršitve iz člena 1 izpodbijane odločbe;

— podredno, zmanjša globo, ki ji je bila naložena zaradi kršitve iz člena 1 izpodbijane odločbe;

— odredi Komisiji, da povrne znesek globe, ali podredno, znesek, za katerega je globa zmanjšana, povečan za obresti, ali, po potrebi, za vse zneske, za katere je globa zmanjšana, šteto od dneva plačila, ki ga je izvršila družba Corus, do dneva vračila s strani Komisije;

— Komisiji naloži v plačilo izdatke in stroške, ki jih je priglasila tožeča stranka v tem postopku;

— odredi vse potrebne ukrepe za začetek učinkovanja sodbe Sodišča prve stopnje.

38 Komisija predlaga Sodišču prve stopnje, naj:

— tožbo zavrne;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Predlog za razglasitev ničnosti člena 2 izpodbijane odločbe

Tožbeni razlog: neobstoj kršitve iz člena 2 izpodbijane odločbe

Trditve strank

39 Družba Corus izpodbija trditev, da so pogodbe o dobavi gladkih cevi, ki jih je sklenila z družbami Vallourec, Mannesmann in Dalmine, pomenile kršitev. Sklenila naj bi jih namreč iz legitimnih tržnih razlogov in naj bi se o njih pogajala ločeno in neodvisno. Komisija naj ne bi uspela dokazati njenega sodelovanja pri usklajenem ravnanju.

40 Tožeča stranka zatrjuje, da je družbo Imperial, ki je do marca 1994 izvajala finalizacijo gladkih cevi OCTG z navoji, obdržala v lasti z namenom, da jo proda kot samostojno podjetje. Po zaprtju svoje tovarne v Clydesdalu aprila 1991 ni imela več notranjih virov za dobavo gladkih cevi, potrebnih za nadaljnje delovanje družbe Imperial. Da bi zaščitila vrednost tega podjetja in ga naredila kar najbolj privlačnega za morebitne kupce, je morala torej družba Corus skleniti sporazume s tretjimi podjetji, ki bi zagotovili zanesljivo dobavo gladkih cevi visoke kakovosti za zadostitev dolgoročnemu povpraševanju naftnih družb, delujočih v britanskem epikontintalnem pasu, po ceveh OCTG z navoji. Kakovost proizvodov naj bi bila, predvsem ob upoštevanju klimatskih in geoloških pogojev v britanskem epikontinentalnem pasu v Severnem morju, zelo pomembna zaradi tveganj, povezanih z uporabo končnega proizvoda.

41 V utemeljitev te trditve je družba Corus predložila pogodbo, ki jo je sklenila z naftno družbo Conoco leta 1992, in knjižico s specifikacijami kot prilogo. Iz nje naj bi bilo

razvidno, da je bila družba Corus zavezana spoštovati specifikacije, ki jih je zlasti v zvezi s kakovostjo gladkih cevi, ki jih družba Conoco uporablja za proizvodnjo cevi OCTG z navoji, določila slednja. Postopek preverjanja kakovosti proizvodov naj bi predvideval celo neodvisen pregled jeklarn, ki proizvajajo gladke cevi za družbo Corus.

42 Družba Corus med drugim poudarja, da tri pogodbe, ki jih je sklenila z družbami Vallourec, Dalmine in Mannesmann, vsako za začetno obdobje petih let z možnostjo tihega podaljšanja, ki naj bi domnevno pomenile kršitev iz člena 2 izpodbijane odločbe, ne morejo tvoriti enega sporazuma, in sicer zato, ker so bile podpisane na različne dneve, to je 24. julija 1991, 4. decembra 1991 oziroma 9. avgusta 1993.

43 Kot navaja družba Corus, je bilo zanjo logično, da svojo dobavo gladkih cevi razdeli med tri različne dobavitelje. Z večjim številom dobaviteljev naj ne bi mogla zadostiti zahtevam svojih strank. Njene stranke so običajno zahtevale, naj se omeji število dobaviteljev, vključenih v proizvodnjo cevi, ki jih naročajo, ker so preverbe kakovosti, ki jih opravljajo, zelo drage, saj je v sektorju obravnavane dejavnosti varnost proizvodov zelo pomembna. Po drugi strani pa naj bi družba Corus zato, da bi se zavarovala pred škodljivimi finančnimi posledicami morebitnih stavk ali okvar valjalnega stroja in zato, ker je povpraševanje po ceveh OCTG zelo nestanovitno, potrebovala več dobaviteljev.

44 Poleg tega pa naj bi bile cevi OCTG načeloma proizvod, ki se izdeluje po meri na podlagi dolgoročnih pogodb o dobavi. V obravnavanem primeru naj ne bi bilo nič nenavadnega, da pogodbe o dobavi trajajo pet let z možnostjo tihega podaljšanja. Dejansko naj bi vsako naročilo cevi natančno določalo njihovo kakovost in dimenzije, tako da naj bi bile neposredne prodaje iz zalog skoraj izključene. Družba Corus celo zatrjuje, da subjekti v naftnem sektorju vztrajajo, da so naročene cevi na voljo v strogo določenih rokih, ki so predvsem zaradi visokih stroškov obratovanja naftnih ploščadi prilagojeni njihovim potrebam.

45 Glede na zgoraj navedene zahteve po kakovosti naj pripomba Komisije v uvodni izjavi 152 izpodbijane odločbe v zvezi z strukturnim presežkom zmogljivosti sektorja jeklenih cevi v obdobju sklenitve pogodb o dobavi in zlasti v zvezi z možnostjo, da bi se jih uvažalo z Madžarske ter s Poljske, Češkoslovaške in Hrvaške, ne bi bila umestna, ker cevi iz teh držav niso bile zadovoljive kakovosti in ker te države v tem obdobju politično niso bile dovolj trdne. Glede drugih mogočih virov dobave trdi, naj bi bili proizvodi iz Latinske Amerike enako nezanesljivi glede kakovosti kot proizvodi iz Vzhodne Evrope, medtem ko naj bi bila Severna Amerika izključena, ker proizvajalke s tega območja niso pokazale nobenega zanimanja za izvažanje svojih proizvodov. Slaba stran uvoza japonskih proizvodov naj bi bili prevozni stroški in dobavni roki, zlasti zato, ker so bile cene cevi OCTG v Evropi relativno nizke. Izbira treh dobaviteljic iz Skupnosti naj bi bila torej s tržnega vidika za družbo Corus logična.

46 Družba Corus zavrača trditev Komisije iz uvodne izjave 152 izpodbijane odločbe, da dejstvo, da so pogodbe o dobavi določale dobavni rok, dolg od pet do šest tednov, in da v primeru neopravljene dostave niso določale druge sankcije kot te, da se nedostavljena tonaža vključi v izračun letne tonaže, do katere je bila dobaviteljica upravičena, kaže na to, da dobavni roki za družbo Corus niso bili tako pomembni.

47 Družba Corus navaja, da je bila zaradi nestanovitnosti povpraševanja po ceveh OCTG v epikontinetalnem pasu Združenega kraljestva določitev količine gladkih cevi, ki jih morajo dostaviti tri dobaviteljice, v odstotkih, in ne v fiksni količini, edini praktičen način, da pokrije svoje potrebe. Ta način naj bi namreč edini omogočal, da se upošteva zasičenost ali pomanjkanje na trgu, za katerega so gladke cevi namenjene.

48 Sicer pa naj bi izbira formule, ki je ceno, ki jo je družba Corus plačevala za cevi, vezala na njeno prodajno ceno za cevi OCTG, omogočala upoštevanje velikega

nihanja cen zaradi nestanovitnosti povpraševanja. Zato se bi bilo s tržnega vidika izjemno težko z dobaviteljicami dogovoriti za dovolj nizko fiksno ceno, ki bi družbi Corus lahko zagotovila, da njena prodaja cevi OCTG ne bo nikoli pod mejo donosnosti. Družba Corus navaja, da njene dobaviteljice niso imele vpogleda ne v podatke o količini cevi, ki jih je prodala, ne o ceni, ki so jo plačale njene stranke, kljub dejstvu, da so bili ti podatki upoštevani v zadevni formuli. Dobaviteljicam, ki so sicer imele pravico, da neodvisni revizor preveri pravilno uporabo te formule, naj bi bila posredovana samo cena gladkih cevi, ki je bila rezultat te formule.

49 Družba Corus navaja, da trditev Komisije, da nobena pogodba o dobavi nima smisla, če se obravnava posamezno, ker pogodbe vsaki dobaviteljici priznavajo določen odstotek njenih potreb, ni umestna. Ta trditev nikakor ne dokazuje, da bi bile pogodbe o dobavi posledica kakršnegakoli usklajenega ravnanja med štirimi evropskimi proizvajalkami, ki so bile sankcionirane z izpodbijano odločbo. Po drugi strani pa naj bi družba Corus vsako od teh pogodb sklenila ob upoštevanju strategije globalnih dobav, za katero se je odločila samostojno.

50 Družba Corus navaja, da njena razlaga o notranji tržni logiki spornih pogodb o dobavi pojasnjuje njeno ravnanje na drugačen način, kar Komisiji nalaga, da obstoj usklajenega ravnanja med štirimi kaznovanimi družbami dokaže drugače kot s sklicevanjem na zadevne pogodbe (sklepni predlogi generalnega pravobranilca Darmona k sodbi Sodišča z dne 31. marca 1993 v zadevi Ahlström Osakeytiö in drugi proti Komisiji, t.i. Pâte de bois II, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 in od C-125/85 do C-129/85, Recueil, str. I-1307, I-1445, točka 195). V zvezi s tem poudarja, da je vzporednost kakega ravnanja mogoče šteti kot dokaz o usklajenem ravnanju samo, če je usklajeno ravnanje edina verjetna razlaga (zgoraj navedena sodba Pâte de bois II, točka 71).

51 Družba Corus dodaja, da zatrjevanje Komisije v odgovoru na tožbo, da določbe pogodb o dobavi, analizirane v prejšnjih točkah, vsebujejo omejitve konkurence, v nobenem primeru ne izkazuje obstoja posebnih kršitev iz člena 2 izpodbijane odločbe. Tako ta okoliščina celo ob domnevi, da so zadevne določbe dejansko protikonkurenčne, ne more dokazati, vsaj ne sama, da je med štirimi evropskimi proizvajalkami obstajalo usklajeno ravnanje, ki je imelo namen izključiti japonske proizvajalke z britanskega trga.

52 Poleg tega listinski dokazi, na katere se v utemeljitev svojih trditev sklicuje Komisija zlasti v uvodnih izjavah 91 in 147 izpodbijane odločbe, ne podpirajo obstoja sporazuma med družbo Corus in drugimi evropskimi proizvajalkami cevi. Komisija sama naj bi v odgovoru na tožbo oklevala, ali naj se povsem opre na te dokaze. Družba Corus meni, da je analiza dokazov, ki jo je opravila Komisija, protislovna predvsem zato, ker Komisija ne pojasni, na kakšen način in iz katerih razlogov je bil dvostranski sporazum, ki sta ga sklenili družbi Corus in Vallourec in ki naj bi ga potrjevali zapiski iz leta 1990, spremenjen v večstranski sporazum, ki so ga sklenile štiri evropske proizvajalke. V zvezi s tem zatrjuje, da mora Komisija za to, da člena 2 izpodbijane odločbe ne bi bilo treba razglasiti za ničnega, dokazati obstoj usklajenega ravnanja med štirimi evropskimi proizvajalkami, ki je privedlo do sklenitve pogodb o dobavi gladkih cevi.

53 Sicer pa, ker se je kršitev iz člena 2 izpodbijane odločbe družbi Dalmine očitala od decembra 1991 dalje, družba Corus navaja, da dokazov z datumi iz leta 1993 ni mogoče upoštevati glede zatrjevanega preoblikovanja Temeljnih pravil v Nadgrajena temeljna pravila. Družba Corus še poudarja, da je Komisija v OUK zavzela stališče, da zabeležke iz leta 1990 potrjujejo obstoj sporazuma med štirimi evropskimi proizvajalkami, da pa je to analizo v izpodbijani odločbi opustila.

54 Družba Corus dalje preučuje nekatere zabeležke, analizirane v uvodnih izjavah od 78 do 81 izpodbijane odločbe, in se nato sklicuje na uvodno izjavo 147, to je na

zabeležko z dne 23. marca 1990, povzeto na strani 15622 zadevnega spisa z naslovom „Réflexions concernant le renouvellement du contrat VAM" (v nadaljevanju: zabeležka Razmišljanja o pogodbi VAM), zabeležko z dne 2. maja 1990 na strani 15610 spisa z naslovom „Réflexions stratégiques concernant les relations de VLR" (v nadaljevanju: zabeležka Strateška razmišljanja) in zabeležko Sestanek z dne 24.7.90. V zvezi s tem izrecno ne komentira zabeležke, povzete na strani 15596 spisa, brez datuma, z naslovom „Entretien BSC", ki je naveden v uvodni izjavi 62 izpodbijane odločbe in tudi v točki 56 OUK. Družba Corus poudarja, da so zabeležki Razmišljanja o pogodbi VAM in Strateška razmišljanja sestavili zaposleni v družbi Vallourec in izražata le osebna stališča njunih avtorjev. Zabeležki naj ne bi v ničemer dokazovali obstoja sporazuma med družbama Vallourec in Corus. Komisija naj bi se nepravilno oprla na okoliščino, da ti zabeležki med drugimi možnostmi predlagata rešitev, ki ustreza zatrjevanemu sporazumu iz člena 2 izpodbijane odločbe. Pisec zabeležke Razmišljanja o pogodbi VAM naj bi bil izrecno zavrnil to rešitev iz razloga, ker je bila težko uresničljiva in naj bi zato priporočil drugačno rešitev, ki je družbi Corus omogočala, da prosto izbere svoje vire za dobavo gladkih cevi.

55 V zvezi z zabeležko Sestanek z dne 24.7.90 družba Corus navaja, da so se vsi njeni zaposleni, ki so sodelovali na navedenem sestanku, upokojili avgusta 1997, tako da lahko to listino presoja le v omejenem obsegu. Po njenem mnenju iz te zabeležke ni jasno razvidno, katera zapisana stališča izražajo vsebino sestanka in katera so osebna stališča avtorja zapisnika. Poleg tega bi bilo na podlagi te zabeležke nemogoče sklepati, da sta se družbi Corus in Vallourec sporazumeli o kakem posebnem načinu delovanja. In na koncu, če se Komisija v dokaz obstoja sporazuma med štirimi evropskimi proizvajalkami sklicuje na zadevno zabeležko, družba Corus poudarja, da ni dokazov o dodatnih pogovorih, pri katerih naj bi sodelovali družbi Dalmine in Mannesmann.

56 V zvezi s telefaksom z naslovom „Sporazum o sodelovanju BS" („BS cooperation agreement", skupaj s pismom z dne 21. januarja 1993 in zaupnim zapiskom na 13 straneh v prilogi) z dne 22. januarja 1993, ki je v spisu Komisije na strani 4626 in je analiziran v uvodni izjavi 91 izpodbijane odločbe, ki ga je družba Corus poslala družbi Vallourec, družba Corus navaja, da ne potrjuje obstoja kakršnegakoli usklajenega ravnanja. Ta telefaks naj bi sodil v okvir pogajanj, ki jih je zaradi

preučitve možnosti izvedbe načrta usklajene racionalizacije začela družba Corus z družbami Vallourec, Dalmine in Mannesmann, in naj ne bi bil dokaz nezakonitega dogovarjanja. Še posebej poudarja, da telefaks „Sporazum o sodelovanju BS" pred izvedbo kakršnekoli transakcije predvideva posvetovanje z nacionalnimi nadzornimi organi.

57 Sicer pa naj bi iz telefaksa „Sporazum o sodelovanju BS" izhajalo, da je družba Corus poskušala svojo prisotnost na trgih brezšivnih cevi zmanjšati na obrobno raven, tako da ta dokument ne more dokazovati obstoja kršitvenega ravnanjaz njene strani, kot to zatrjuje Komisija. Zato naj družba Corus, potem ko je marca 1994 prodala podjetje Imperial družbi Vallourec, v spornih pogodbah o dobavi ne bi imela več tržnega interesa.

58 V zvezi z listino z naslovom „Sistem brezšivnih jeklenih cevi v Evropi in razvoj trga" („Seamless Steel tube System in Europe and Market Evolution"), ki je v spisu Komisije na strani 2051 (v nadaljevanju: listina Sistem jeklenih cevi) in je analizirana v uvodni izjavi 91 izpodbijane odločbe, družba Corus meni, da gre za interni dokument družbe Dalmine, ki ne dokazuje sodelovanja družbe Corus pri pogovorih, ki pomenijo nedopustno dogovarjanje.

59 Komisija najprej navaja, da se točka 71 sodbe Pâte de bois II, točka 50 zgoraj, na katero se sklicuje družba Corus, lahko upošteva le v okoliščinah, v katerih stališče Komisije pri dokazovanju obstoja usklajenega ravnanja temelji izključno na izkazovanju vzporednosti delovanja. Nasprotno naj bi v obravnavanem primeru same določbe pogodb o dobavi izrecno izražale namen strank, da zagotovijo, da družba Corus ostane domača proizvajalka v smislu Temeljnih pravil. To trditev naj bi podpiralo tudi več listinskih dokazov.

60 Poleg tega naj bi okoliščina, da je v vsaki pogodbi določen fiksen odstotek cevi, ki jih družba Corus kupi od posameznega dobavitelja, nasprotovala trditvi, da so se o obravnavanih treh pogodbah o dobavi gladkih cevi pogajali ločeno in samostojno.

61 Trditev družbe Corus, da je lahko sklenila pogodbe o dobavi samo s proizvajalkami iz Skupnosti, naj ne bi bila verjetna. Enako velja za trditve v zvezi s pomenom dobavnih rokov, ki naj bi bile v nasprotju z določbami samih pogodb. Trditvam v zvezi s pomenom kakovosti proizvodov naj bi oporekalo dejstvo, da je, kot je navedeno v izpodbijani odločbi (uvodna izjava 78), ona sama predlagala, naj se gladke cevi kupujejo od proizvajalk iz tretjih držav.

62 Komisija dodaja, da je v izpodbijani odločbi v uvodni izjavi 152 omenjen strukturni presežek zmogljivosti, vključno s presežkom zmogljivosti znotraj Skupnosti, tako da trditev družbe Corus o nezadostni kakovosti cevi, ki so jih ponujale proizvajalke iz Vzhodne Evrope, ni mogoče upoštevati.

63 V vsakem primeru naj bi bile trditve družbe Corus, s katerimi želi dokazati, da je bilo logično, da posluje s tremi proizvajalkami iz Skupnosti, brezpredmetne zato, ker je dejstvo, da so se družba Corus in te proizvajalke strinjale, da z njeno dejavnostjo ravnajo kot s skupno lastnino, ki si jo med seboj delijo s pomočjo omejevalnih pogodb o dobavi, kar pa je nedopusten dogovor.

64 Komisija navaja, da bi, četudi bi družba Corus lahko izkazala, da bi dodelitev odstotka od njenih nakupov gladkih cevi vsaki od treh dobaviteljic zanjo pomenila tržno prednost, določba v vsaki pogodbi, ki določa odstotek, vseeno pomenila omejitev konkurence, kar je bilo navedeno v uvodni izjavi 153 izpodbijane odločbe.

65 V nobenem primeru pa ne drži, da bi bila razdelitev nakupov družbe Corus po odstotkih zanjo edini način, da zagotovi pokritje svojih spremenljivih potreb po gladkih ceveh. Komisija trdi, da bi sklenitev več okvirnih pogodb, v katerih bi z dobaviteljicami določila enotne cene, omogočala dosego istega tržnega cilja.

66 V zvezi z določbo v pogodbah o dobavi, ki opredeljuje ceno gladkih cevi glede na ceno, ki jo družba Corus doseže ob prodaji cevi z navoji, Komisija meni, da vsak proizvajalec, ki kupi proizvod za nadaljnjo prodajo po finalizaciji, tvega, da bo na trgu končnih izdelkov prišlo do znižanja cene. Družba Corus naj ne bi pojasnila, zakaj je bilo treba v obravnavanem primeru to tveganje odpraviti. Komisija meni, da družba Corus tudi ni pojasnila, zakaj so dobaviteljice gladkih cevi morale sprejeti delitev tega tržnega tveganja.

67 Glede okoliščine, ki je opisana v uvodni izjavi 153 izpodbijane odločbe, da formula za določitev cene gladkih cevi vsebuje izmenjavo poslovnih podatkov, ki morajo v skladu s sodno prakso ostati zaupni (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 11. marca 1999 v zadevi Thyssen Stahl proti Komisiji, T-141/94, Recueil, str. II-347, točka 403, in v zadevi British Steel proti Komisiji, T-151/94, Recueil, str. II-629), naj trditev, ki jo je navedla družba Corus v zagovor uporabe te formule, ne bi bila prepričljiva. V zvezi s količino cevi z navoji, ki jih je prodala družba Corus, Komisija pripominja, da so dobaviteljice lahko zelo preprosto izračunale celotno prodajo teh proizvodov družbe Corus, saj je vsaka od njih dobavljala določen fiksen odstotek njenih potreb.

68 V zvezi z dokaznimi elementi iz leta 1990 in 1993, ki so navedeni v uvodnih izjavah od 78 do 81 izpodbijane odločbe, Komisija najprej navaja, da se nanje ne sklicuje le zaradi dokazovanja obstoja trdnega sporazuma, ampak zaradi poudarjanja notranjih namenov za sklenitev pogodb o dobavi, na katere se Komisija neposredno opira pri dokazovanju obstoja kršitev iz člena 2 izpodbijane odločbe.

69 V zvezi s trditvijo družbe Corus, da v izpodbijani odločbi ni jasno navedeno, kako je sporazum med družbama Corus in Vallourec pozneje prerasel v sporazum med štirimi pogodbenimi strankami, Komisija najprej poudarja, da je bil ta drugi sporazum, h kateremu naj bi obravnavane štiri evropske proizvajalke pristopale od leta 1990, pripravljen v okviru širšega sporazuma o spoštovanju Temeljnih pravil, ki je ugotovljen v členu 1 izpodbijane odločbe. Leta 1990 naj bi torej družbi Corus in Vallourec sklenili sporazum, ki je opisan v členu 2 izpodbijane odločbe, in že na začetku v tem sporazumu predvideli udeležbo družb Dalmine in Mannesmann. Komisija poudarja, da sta družbi Dalmine in Mannesmann k temu drugemu sporazumu morali pristopiti pred podpisom pogodb o dobavi, vendar je glede njiju, ker ni dokazov o natančnem datumu pristopa, to kršitev upoštevala šele od datuma podpisa navedenih pogodb. V vsakem primeru naj bi bilo torej jasno, da sta bili družbi Corus in vsaj Vallourec stranki sporazuma od leta 1990 dalje. Sicer pa naj bi se štiri stranke sporazuma sestale leta 1993, ko naj bi že vse pristopile k sporazumu.

70 Glede trditve, da zatrjevane omejitve konkurence, ki jih vsebujejo določbe pogodb o dobavi, niso tiste, ki pomenijo kršitev iz člena 2 izpodbijane odločbe, Komisija poudarja, da te omejitve predstavljajo samo pisni del sporazuma in da njegov drugi del ni bil vključen v listino.

Presoja Sodišča prve stopnje

71 Najprej je treba zavrniti trditev družbe Corus, da naj bi podala razlago o notranji tržni logiki pogodb o dobavi, na katere se nanaša člen 2 izpodbijane odločbe, ki drugače osvetljuje dejstva, ki jih je ugotovila Komisija, in ki zato omogoča, da se razlaga Komisije, na podlagi katere je prišla do zaključka o obstoju kršitev pravil Skupnosti o konkurenci (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 28. marca 1984 v zadevi CRAM in Rheinzink proti Komisiji, 29/83 in 30/83, Recueil, str. 1679, točka 16; sodbo Pâte de bois II, točka 50 zgoraj, točki 126 in 127; sodbo Sodišča prve

stopnje z dne 20. aprila 1999 v zadevi Limburgse Vinyl Maatschaapij in drugi proti Komisiji, t.i. PVC II, od T-305/94 do T-307/94, od T-313/94 do T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 in T-335/94, Recueil, str. II-931, točka 725), nadomesti z drugo verjetno razlago dejstev. Tako ni mogoče upoštevati trditev, da bi v tem primeru Komisija morala dokazati obstoj omejevalnega sporazuma med podjetji, naštetimi v členu 2 izpodbijane odločbe, drugače kot s sklicevanjem na pogodbe o dobavi.

72 Ugotoviti je torej treba, da se sodna praksa, na katero se v zvezi s tem sklicuje družba Corus, nanaša na položaj, v katerem Komisija sklepa o obstoju kršitve izključno na podlagi ravnanja obravnavanih družb na trgu (v tem smislu glej sodbo PVC II, točka 71 zgoraj, točki 727 in 728). Dokazno pravilo iz točke 71 sodbe Pâte de bois II, točka 50 zgoraj, se še posebej lahko upošteva samo v okoliščinah, v katerih se Komisija pri dokazovanju obstoja usklajenega ravnanja sklicuje izključno na obstoj vzporednosti ravnanj. Tu pa ne gre za tak primer, saj ugotovljena kršitev temelji prav na določbah pogodb o dobavi, ki naj bi pomenile kršitev pravil Skupnosti o konkurenci (glej uvodno izjavo 110 izpodbijane odločbe in naslednje), poleg tega pa se Komisija v utemeljitev svoje trditve sklicuje na celo vrsto dodatnih pisnih dokazov (glej uvodno izjavo 78 izpodbijane odločbe in naslednje).

73 Tudi če bi družba Corus tako uspela izkazati, da je bila sklenitev treh pogodb o dobavi z družbami Vallourec, Dalmine in Mannesmann objektivno v skladu z njenim tržnim interesom, ta okoliščina nikakor ne bi omajala trditve Komisije, da so bili ti sporazumi nedopustni. Protikonkurenčna ravnanja so namreč vsaj kratkoročno zelo pogosto v individualnem tržnem interesu družb.

74 Namen in učinek pogodb o dobavi je Komisija opisala v uvodni izjavi 111 izpodbijane odločbe:

„Namen teh pogodb je bila dobava gladkih cevi vodilni družbi na trgu OCTG v Severnem morju in njihov cilj je bila ohranitev domače proizvajalke v Združenem kraljestvu, da bi zagotovili spoštovanje ‚fundamentals' v okviru Evropsko-japonskega kluba. Glavni namen in učinek teh pogodb sta bila razdelitev vseh potreb konkurentke [družbe Corus] (družba Vallourec od leta 1994) med družbe [Mannesmann], Vallourec in Dalmine. V njih je bilo določeno, da so nakupne cene gladkih cevi odvisne od cen cevi z navoji, ki jih je izdelala [družba Corus]. Vsebovale so tudi omejitev [družbe Corus] pri prosti izbiri dobaviteljev (družba Vallourec od februarja 1994) in jo zavezovale, da konkurentkam posreduje svoje dejanske prodajne cene in prodane količine. Družbe [Mannesmann], Vallourec (do februarja 1994) in Dalmine so se med drugim zavezale, da bodo konkurentki ([družbi Corus], od marca 1994 družbi Vallourec) dostavljale vnaprej neznane količine."

75 Določbe pogodb o dobavi, ki so bile dostavljene Sodišču prve stopnje, v resnici potrjujejo dejanske podatke, navedene v uvodni izjavi 111 ter v uvodnih izjavah od 78 do 82 in 153 izpodbijane odločbe. Med drugim določajo razdelitev potreb družbe Corus po gladkih ceveh med druge tri evropske proizvajalke (40 % za družbo Vallourec, 30 % za družbo Dalmine in 30 % za družbo Mannesmann) in ceno, ki jo družba Corus plača za gladke cevi v skladu z matematično formulo, ki upošteva ceno, ki jo prejme za svoje cevi z navoji.

76 Glede na te ugotovitve zadošča ugotovitev, da sta bila namen in učinek pogodb o dobavi ta, da se vsaj med štirimi evropskimi proizvajalkami nevarnost konkurence nadomesti z dogovorom o delitvi dobička od prodaje cevi z navoji na britanskem trgu (glede usklajenih ravnanj glej po analogiji sodbo Sodišča prve stopnje z dne 15. marca 2000 v zadevi Cimenteries CBR in drugi proti Komisiji, t. i. „Cement", T-25/95, T-26/95, od T-30/95 do T-32/95, od T-34/95 do T-39/95, od T-42/95 do T-46/95, T-48/95, od T-50/95 do T-65/95, od T-68/95 do T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 in T-104/95, Recueil, str. II-491, točka 3150).

77 Z vsako pogodbo o dobavi je družba Corus svoje konkurentke vezala tako, da je s svojega domačega trga odpravila vsako učinkovito konkurenco z njihove strani in vsakršno možnost take konkurence.

78 Družba Corus je torej za ceno žrtvovanja proste izbire dobaviteljic okrepila svoj položaj na domačem trgu, ker so se tri izmed njenih mogočih konkurentk na britanskem trgu cevi z navoji nanjo vezale tako, da bi se njihova prodaja gladkih cevi zmanjšala, če bi prodaja cevi z navoji družbe Corus padla. Poleg tega bi se ob znižanju cene, po kateri je družba Corus prodala svoje cevi z navoji, znižal tudi dobiček od prodaje gladkih cevi, ki so ga nameravale ustvariti dobaviteljice. V teh okoliščinah bi si bilo nemogoče zamisliti, da bi te tri proizvajalke poskušale učinkovito konkurirati družbi Corus na britanskem trgu cevi z navoji, še zlasti ne na področju cen (glej uvodno izjavo 153 izpodbijane odločbe).

79 Nasprotno si je vsaka konkurentka družbe Corus v Skupnosti z odločitvijo, da sklene take pogodbe, zagotovila posredno udeležbo na domačem trgu družbe Corus in del ustvarjenega dobička na tem trgu. Da bi te prednosti obdržale, so se dejansko odrekle možnosti prodaje cevi z navoji na britanskem trgu in, predvsem od podpisa tretje pogodbe 9. avgusta 1993, s katero je bilo preostalih 30 % dodeljenih družbi Mannesmann, možnosti, da družbi Corus dobavijo večji delež gladkih cevi od tega, ki jim je bil vnaprej dodeljen. Še več, sprejele so odplačno in zato tržno neobičajno obveznost, da svoji konkurentki, družbi Corus, dobavljajo količine cevi, ki so bile vnaprej določene le glede na njeno ustvarjeno prodajo cevi z navoji.

80 Ugotoviti je treba, da bi imele zadevne tri evropske proizvajalke, brez družbe Corus, v običajnih okoliščinah, če pogodbe o dobavi ne bi obstajale in če se zanemarijo Temeljna pravila, dejanski ali vsaj potencialni tržni interes, da ji konkurirajo na britanskem trgu cevi z navoji in da si medsebojno konkurirajo pri dobavi gladkih cevi družbi Corus.

81 Poudariti je tudi treba, da so bile vse pogodbe o dobavi sklenjena za začetno obdobje petih let, kar je razmeroma dolgo obdobje, ki potrjuje in povečuje protikonkurenčnost teh pogodb.

82 Sicer pa, kot poudarja Komisija, formula, ki določa ceno gladkih cevi in je predvidena v vseh treh pogodbah o dobavi, kaže na nedopustno izmenjavo tržnih podatkov (glej uvodno izjavo 153 izpodbijane odločbe; glej tudi uvodno izjavo 111), ki morajo ostati zaupni zato, da se ne ogrozi samostojnost tržne politike konkurenčnih podjetij (v tem smislu glej sodbi Thyssen Stahl proti Komisiji, točka 67 zgoraj, točka 403, in British Steel proti Komisiji, točka 67 zgoraj, točka 383 in naslednje).

83 Zatrjevanje družbe Corus, da podatki o količinah cevi, ki jih je prodala, in o ceni, ki so jo plačale njene stranke, niso bili razkriti njenim dobaviteljicam, je v okoliščinah tega primera ne more razbremeniti krivde.

84 V zvezi s količinami cevi z navoji, ki jih je prodala družba Corus, je treba ugotoviti, da so jo dobaviteljice zlahka izračunale, ker je vsaka od njih načeloma oskrbovala fiksen odstotek njenih potreb.

85 V zvezi s cenami drži, da družba Corus svojim sopogodbenicam ni posredovala samih cen, ki jih je dosegala za svoje cevi z navoji. Zato je trditev iz uvodne izjave 111 izpodbijane odločbe, da so pogodbe o dobavi „zavezovale [družbo Corus], da konkurentkam posreduje svoje prodajne cene", pretirana glede obsega tovrstnih pogodbenih obveznosti. Vendar pa je Komisija v uvodni izjavi 153 izpodbijane odločbe in pred Sodiščem prve stopnje pravilno poudarila, da so bile cene cevi z navoji v matematičnem razmerju s cenami, ki so bile plačane za gladke cevi, tako da so zadevne tri dobaviteljice prejemale natančne podatke o smeri, času in obsegu vsakega nihanja cen cevi z navoji, ki jih je prodala družba Corus.

86 Ugotoviti je treba, da posredovanje teh podatkov konkurentkam ni le kršitev člena 81(1) ES, ampak je celo narava te kršitve enaka ne glede na to, ali so bili posredovani podatki o sami ceni cevi z navoji ali pa zgolj podatki o njihovem nihanju. V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je nenatančnost, ki se poudarja v prejšnji točki, v širšem kontekstu kršitve iz člena 2 izpodbijane odločbe nepomembna in zato nima nikakršnega vpliva na ugotovitev o obstoju te kršitve.

87 V zvezi s splošnejšimi trditvami družbe Corus, da omejitve konkurence, navedene v prejšnjih točkah, niso kršitev, ki jo je Komisija ugotovila v členu 2 izpodbijane odločbe, je treba opozoriti, da so te omejitve jasno navedene v uvodnih izjavah izpodbijane odločbe, ki opisujejo to kršitev, še posebej v uvodni izjavi 111, ki je v celoti citirana v točki 74 zgoraj. Čeprav je v členu 2(1) izpodbijane odločbe navedeno, da so bile pogodbe o dobavi sklenjene „v okviru kršitve iz člena 1", iz tega jasno izhaja, da samo dejstvo, da so bile sklenjene protikonkurenčne pogodbe, pomeni v členu 2 ugotovljeno kršitev.

88 Utemeljenost te analize pa vsekakor potrjuje dejstvo, da Komisija v členu 2(2) izpodbijane odločbe trajanje kršitve, ki je bilo ugotovljeno za vse evropske proizvajalke, pogojuje s trajanjem veljavnosti pogodbe oziroma pogodb, katere oziroma katerih stranke so bile.

89 Te ugotovitve zadostujejo tudi za zavrnitev trditve družbe Corus, da Komisija ni izkazala tega, da so se štiri evropski proizvajalke medsebojno dogovorile na način, naveden v izpodbijani odločbi. Kakršnakoli je že bila stopnja usklajenosti med štirimi evropskimi proizvajalkami, je namreč treba ugotoviti, da je vsaka izmed njih, z izjemo družbe Corus, ki je podpisala tri, podpisala eno od pogodb o dobavi, ki omejujejo konkurenco in sodijo v okvir kršitve člena 81(1) ES, ki je navedena v členu 2 izpodbijane odločbe.

90 V teh okoliščinah se je Komisija, da bi dokazala obstoj kršitve iz člena 2 izpodbijane odločbe, preveč obsežno oprla na celo vrsto indicev zunaj pogodb o dobavi. Zato pri obravnavanju tega tožbenega razloga ni treba preučiti vseh trditev tožečih strank, ki so jih podale v zvezi s tem.

91 Vendar pa je v okviru tega tožbenega razloga in ker je stopnja usklajenosti med štirimi proizvajalkami iz Skupnosti pri kršitvi iz člena 2 izpodbijane odločbe pomembna za preučitev določenih drugih tožbenih razlogov, treba analizirati nekatere listine v spisu Komisije v tej zadevi, da bi presodili trditev družbe Corus, da so se zadevne tri pogodbe o dobavi sklenile na različne dneve, tako da Komisija iz tega ni mogla sklepati o obstoju ene same kršitve, v katero bi bile vpletene štiri evropske proizvajalke.

92 V zvezi s tem je še posebej pomembna listina Razmišljanja o pogodbi VAM z dne 23. marca 1990. Verluca v njej pod naslovom „Scenarij II" predvideva možnost, „da se Japonce prepriča, naj na trgu [Združenega kraljestva] ne intervenirajo in da se težava razreši med Evropejci". Nadaljuje: „V tem primeru bi si družbe [Mannesmann], [Vallourec] in Dalmine dejansko delile gladke cevi". V naslednjem odstavku poudarja, da „naj bi verjetno obstajal interes, da se prodaja [družbe Vallourec] veže hkrati na ceno in na količino VAM, ki jih proda [družba Corus]". Ker zadnji predlog natančno odraža najpomembnejše določbe pogodbe, ki sta jo sklenili družbi Vallourec in Corus šestnajst mesecev pozneje, je jasno, da je družba Vallourec dejansko sledila tej strategiji in da je bila zadevna pogodba podpisana zato, da bi strategijo tudi uresničila.

93 Zavrniti je treba tudi trditev družbe Corus, da okrepitev sklopa Temeljnih pravil, ki se nanaša na spoštovanje evropskih domačih trgov, z vključitvijo japonskih proizvajalk, ni ena izmed treh rešitev, ki jih je predlagal g. Verluca v zabeležkah Strateška razmišljanja in Razmišljanja o pogodbi VAM. Iz besedila teh zabeležk tako jasno izhaja, da je bil njun avtor bolj naklonjen tej rešitvi in da jo je nerad zavrnil, ker

ni bila uresničljiva. Še posebej je v zabeležki Strateška razmišljanja poudarjeno, da „najugodnejša rešitev za [družbo Vallourec]" temelji na možnosti, da „[bi] Evropejci prepričali Japonce, naj v zvezi z Buttress in Premium spoštujejo ZK". G. Verluca v tej zabeležki zavrača to rešitev samo zato, ker „žal ne verjam[e], da bi ta rešitev lahko [...] delovala". Ker so to rešitev leta 1991 začeli izvajati, začasna zavrnitev te taktike v zabeležkah ni pomembna.

94 Okoliščina, da je bila nato skorajda enaka pogodba podpisana med družbo Corus na eni strani in na drugi najprej družbo Vallourec, nato družbo Dalmine in na koncu družbo Mannesmann, tako da so bile natanko tako, kot je predlagal g. Verluca, od avgusta 1993 potrebe družbe Corus po gladkih ceveh razdeljene med te tri družbe, potrjuje, da so bile te tri pogodbe zagotovo sklenjene zaradi izvajanja skupne evropske strategije. Kot poudarja Komisija, je družba Vallourec najprej zasnovala to strategijo in pogodbo o dobavi prvič sklenila z družbo Corus. Potem sta se ji pridružili družbi Dalmine in Mannesmann, kar potrjuje, da je vsaka od teh družb z družbo Corus sklenila pogodbo o dobavi.

95 Glede na zgoraj navedeno je treba ugotoviti, da je Komisija v izpodbijani odločbi pravilno ugotovila, da pogodbe o dobavi pomenijo kršitev iz člena 2 izpodbijane odločbe in da je njen obstoj ugotovila pravno zadostno. Iz previdnosti je treba tudi poudariti, da dodatni dokazi Komisije potrjujejo upravičenost njene trditve, da so te pogodbe sodile v širšo skupno politiko.

96 Zato je treba ta tožbeni razlog zavrniti.

Tožbeni razlog: kršitev pravic obrambe zaradi neskladja med OUK in izpodbijano odločbo v zvezi z analizo dokazov, s katerimi se dokazuje obstoj kršitve iz člena 2 izpodbijane odločbe

Trditve strank

97 Po mnenju družbe Corus so zabeležke iz leta 1990, ki so navedene v uvodnih izjavah od 78 do 81 izpodbijane odločbe, v OUK in v izpodbijani odločbi različno analizirane, zlasti zato, ker Komisija v uvodni izjavi 147 izpodbijane odločbe nič več ne zatrjuje, da ti dokazni elementi potrjujejo obstoj sporazuma med štirimi evropskimi proizvajalkami glede gladkih cevi.

98 Dalje naj bi se Komisija na listini iz leta 1993, omenjeni v uvodni izjavi 91 izpodbijane odločbe (telefaks družbe Corus družbi Vallourec z naslovom „Sporazum o sodelovanju BS" in listino Sistem za jeklene cevi), prvič sklicevala v izpodbijani odločbi, da bi dokazala obstoj nedopustnega sporazuma, ki je nastal s pogodbami o dobavi. Pravice obrambe družbe Corus naj bi bile kršene, ker naj ta v upravnem postopku ne bi imela možnosti predložiti svojih pripomb glede analize, ki jo vsebuje izpodbijana odločba v tej zvezi.

99 Komisija odgovarja, da ni nujno, da je končna odločba v vseh točkah enaka kot obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah. V tej zadevi naj bi tako OUK kot izpodbijana odločba vsebovala sklep, da je družba Corus od leta 1990 dalje sodelovala pri sporazumu, ki pomeni kršitev iz člena 2 izpodbijane odločbe, z najmanj eno drugo družbo in z njenimi tremi evropskimi dobaviteljicami od leta 1993 dalje. Tudi če bi obstajala razlika med OUK in izpodbijano odločbo, ta razlika ne bi vplivala na pravice obrambe družbe Corus. Taka razlika naj bi tudi upravičevala razglasitev ničnosti končne odločbe samo takrat, kadar bi obstajala možnost, da bi brez zatrjevane nepravilnosti upravni postopek lahko privedel do drugačnega izida (sodba Sodišča z dne 10. julija 1980 v zadevi Distillers proti Komisiji, 30/78, Recueil, str. 2229, točka 26). Da bi dokazala kršitev pravic obrambe, bi družba Corus torej

morala izkazati, da bi bila lahko izpodbijana odločba drugačna, če bi imela možnost izpodbijati obstoj sporazuma, pri katerem so sodelovale tri druge družbe in ne le ena. Ker družba Corus zanika obstoj kakršnegakoli sporazuma, Komisija meni, da družba Corus ostaja pri tem stališču ne glede na število podjetij, ki so pri obravnavani kršitvi z njo sodelovala, in meni, da je bila družbi Corus dana možnost, da se ustrezno brani.

Presoja Sodišča prve stopnje

100 Najprej je treba navesti, da so zaradi neskladnosti med obvestilom o ugotovitvah o možnih kršitvah in končno odločbo pravice obrambe kršene le, če očitek, ugotovljen v odločbi, ni bil zadovoljivo obrazložen v samem obvestilu tako, da bi naslovnikom omogočil obrambo (v tem smislu glej sodbo Cement, točka 76 zgoraj, točke od 852 do 860).

101 Presoja, ki se pojavlja v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah, je pogosto celo krajša od tiste, ki jo vsebuje končna odločba, ker je le začasno stališče Komisije. Razlike v formulaciji med obvestilom o ugotovitvah o možnih kršitvah in končno odločbo, ki so posledica različnih namenov teh dveh listin, načeloma niso takšne, da bi kršile pravice obrambe. Tako je v tej zadevi povsem običajno, da OUK ne vsebuje točke, ki bi bila enaka uvodni izjavi147 izpodbijane odločbe, v kateri Komisija na podlagi dokaznih elementov, preučenih v uvodnih izjavah od 78 do 81 in 91 izpodbijane odločbe, izrecno podaja svoje sklepe. Nasprotno pa bi se lahko taki sklepi na stopnji OUK morebiti šteli za prezgodnje.

102 Komisija je v uvodni izjavi 78 izpodbijane odločbe poudarila, da „sta družbi Vallourec in [Corus] [...] uvedli koncept ‚fundamentals improved'", medtem ko je v

točki 63 OUK ocenila, da so ga „Evropejci" izvedli. Tako v izpodbijani odločbi ne zatrjuje več, da zabeležke družbe Vallourec potrjujejo, da je sporazum med skupno štirimi evropskimi proizvajalkami v zvezi z gladkimi cevmi, trženimi na britanskem trgu, obstajal od leta 1990 dalje.

103 Ugotoviti je treba, da se je Komisija s to spremembo presoje v izpodbijani odločbi omejila na dejstva, za katera je menila, da ima ustrezen dokaz, zlasti po prejemu odgovorov naslovnic na OUK. Ker se obravnavane zabeležke nanašajo samo na družbi Vallourec in Corus, se je Komisija odločila, da bo v tej zvezi uvodno izjavo 78 izpodbijane odločbe oblikovala previdneje kot točko 63 OUK.

104 V vsakem primeru je treba ugotoviti, da ta razlika v besedilu, ki niti ni v nasprotju z interesi naslovnic OUK, izraža dejstvo, da je Komisija v izpodbijani odločbi zabeležkam družbe Vallourec kot obremenilnim dokazom glede na OUK pripisala manjšo dokazno vrednost pri dokazovanju obstoja kršitve iz člena 2 izpodbijane odločbe. Zato naj zaradi te razlike pravice obrambe ne bi bile kršene.

105 V zvezi s trditvami o telefaksu družbe Corus družbi Vallourec z naslovom „Sporazum o sodelovanju BS" in o listini Sistem za jeklene cevi zadošča ugotovitev, da je besedilo točke 118 OUK povsem enako uvodni izjavi 91 izpodbijane odločbe in sta torej ta dva dokazna elementa v OUK navedena enako in v enakem kontekstu kot v izpodbijani odločbi. V nasprotju s trditvami družbe Corus je tako v OUK kot v izpodbijani odločbi poudarjeno, da se telefaks „Sporazum o sodelovanju BS" sklicuje na pogodbe, sankcionirane v členu 2 izpodbijane odločbe: „Eden izmed predlogov je bil v tem, da naj se na družbo Vallourec prenesejo dejavnosti OCTG in naj se pogodbe o dobavi gladkih cevi med [družbo Corus] in družbami Vallourec, [Mannesmann] in Dalmine v enakih razmerjih obdržijo v veljavi" (točka 118 OUK in uvodna izjava 91 izpodbijane odločbe).

106 Iz navedenega izhaja, da ta tožbeni razlog ni utemeljen in je treba zato predlog za razglasitev ničnosti člena 2 izpodbijane odločbe zavrniti.

Predlog za razglasitev ničnosti člena 1 izpodbijane odločbe

Tožbeni razlog: posledice neobstoja kršitve iz člena 2 izpodbijane odločbe na obstoj kršitve iz člena 1

Trditve strank

107 Tožeča stranka meni, da v primeru, če bi člen 2 izpodbijane odločbe razglasili za ničnega, ne bi bilo dovolj dokazov za ugotovitev, da je od leta 1991 sodelovala pri kršitvi iz člena 1 izpodbijane odločbe.

108 Najprej meni, da je kršitev iz člena 2 izpodbijane odločbe v njeni uvodni izjavi 164 opisana kot sredstvo za uresničitev načela spoštovanja domačih trgov okviru Evropsko-japonskega kluba. Če bi bilo treba člen 2 izpodbijane odločbe razglasiti za ničnega, bi se dokaz o sodelovanju družbe Corus pri kršitvi iz člena 1 izpodbijane odločbe nanašal le še na njeno sodelovanje na sestankih navedenega kluba.

109 Družba Corus torej meni, da je njena udeležba na sestankih del njene strategije umika s trga brezšivnih cevi, ki jo je sprejela leta 1987, aprila 1991 pa izvedla z zaprtjem tovarne v Clydesdalu, v kateri je proizvajala gladke cevi. Listina v spisu

Komisije na strani 4902 z naslovom „Delovni dokument za predsednike“ („Paper for Presidents“), na katero se pri dokazovanju udeležbe družbe Corus na zadevnih sestankih sklicuje Komisija, naj bi potrjevala, da so na teh sestankih preučevali morebitno prestrukturiranje evropske jeklarske industrije. V smislu tega prestrukturiranja naj bi se družba Corus poskušala pogajati za zmanjšanje svojih zadnjih dejavnosti na trgu gladkih cevi. Nobenega listinskega dokaza naj ne bi bilo o tem, da je udeležba družbe Corus na zadevnih sestankih povzročila nezakonito dogovarjanje, ki ga je Komisija ugotovila v členu 1 izpodbijane odločbe.

110 Komisija navaja, da kršitev iz člena 1 izpodbijane odločbe temelji na drugih dokazih od tistih, na katere se je sklicevala pri dokazovanju v členu 2 izpodbijane odločbe navedene kršitve. Poleg tega poudarja, da družba Corus ni izpodbijala teh dokazov niti obstoja Temeljnih pravil o razdelitvi trgov.

Presoja Sodišča prve stopnje

111 Najprej je treba poudariti, da je ta tožbeni razlog načeloma brezpredmeten, ker je bil predlog za razglasitev ničnosti člena 2 izpodbijane odločbe zavrnjen iz zgoraj navedenih razlogov.

112 Tako bi bil ta tožbeni razlog utemeljen samo, če bi se Komisija pri dokazovanju sodelovanja družbe Corus pri kršitvi iz člena 1 izpodbijane odločbe napačno oprla na obstoj kršitve iz člena 2 le-te. Tak bi bil primer, prvič, če obstoj kršitve, ki se nanaša na gladke cevi in je ugotovljena v členu 2 izpodbijane odločbe, ne bi bil pravno zadostno dokazan ali drugič, če ne bi bilo dokazano, da je ta kršitev vsebovana v nedopustnem usklajenem ravnanju med štirimi evropskimi proizvajalkami pri kršitvi, ki je bila storjena v okviru Evropsko-japonskega kluba z japonskimi proizvajalkami v zvezi s prodajnim trgom cevi z navoji in je bila ugotovljena v členu 1.

113 V točkah od 71 do 96 zgoraj je bilo torej ugotovljeno, da je bil obstoj kršitve iz člena 2 izpodbijane odločbe pravno zadostno dokazan. Poleg tega je bilo v točkah od 91 do 96 zgoraj ugotovljeno, da so bile pogodbe, ki so pomemben del te kršitve, dejansko podpisane v okviru usklajenega ravnanja med štirimi evropskimi proizvajalkami, naslovnicami izpodbijane odločbe, katerega namen je bil zlasti okrepitev nedopustnega sporazuma, sklenjenega znotraj Evropsko-japonskega kluba.

114 V vsakem primeru je treba ugotoviti, da je v členu 1 izpodbijane odločbe Komisija navedla, da je družba Corus sodelovala pri navedeni kršitvi s tem, da je na nabavnem trgu gladkih cevi ravnala protikonkurenčno, kar je kršitev iz člena 2, poleg tega pa tudi, da je to podjetje med drugim neposredno sodelovalo z drugimi evropskimi in japonskimi proizvajalkami pri sporazumu o razdelitvi trga cevi z navoji.

115 Medtem ko obstoj kršitve iz člena 2 izpodbijane odločbe koristi presoji Komisije o kršitvi iz člena 1, pa slednja kršitev in sodelovanje družbe Corus pri njej temeljita predvsem na drugačnih dokazih od tistih, ki so navedeni v dokaz obstoja kršitve iz člena 2, še posebej na izpovedbi g. Verluce (glej zlasti uvodne izjave od 62 do 67 izpodbijane odločbe). Družba Corus torej ni izpodbijala upoštevnosti teh dokazov pri dokazovanju obstoja kršitve iz člena 1 izpodbijane odločbe. Tako, tudi če bi bilo treba člen 2 izpodbijane odločbe kljub zgoraj navedenemu razglasiti za ničnega, to ne more povzročiti ničnosti člena 1.

116 V zvezi s trditvami tožeče stranke, ki temeljijo na razlogih, zaradi katerih se je udeleževala sestankov Evropsko-japonskega kluba, iz ustaljene sodne prakse izhaja, da kadar družba sodeluje na sestankih med družbami, ki imajo protikonkurenčni namen – čeprav na njih ne sodeluje dejavno, in kadar se javno ne oddalji od njihove

vsebine ter zato vzbuja pri drugih udeleženkah vtis, da sodeluje pri sklepih zadevnih sestankov in da se jih bo držala, se lahko šteje, da sodeluje pri omejevalnem sporazumu, ki nastane kot posledica navedenih sestankov (glej predvsem sodbo Sodišča prve stopnje z dne 17. decembra 1991 v zadevi Hercules Chemicals proti Komisiji, T-7/89, Recueil, str. II-1711, točka 232).

117 V obravnavanem primeru družba Corus ni zanikala svoje udeležbe na sestankih Evropsko-japonskega kluba in, kot je že bilo navedeno zgoraj, ni podala trditev, s katerimi bi izpodbijala resničnost in dokazno moč dokazov, na katere se v izpodbijani odločbi sklicuje Komisija, ko dokazuje obstoj kršitve iz člena 1.

118 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba ta tožbeni razlog zavrniti.

Tožbeni razlog: napačna presoja trajanja kršitve iz člena 1 izpodbijane odločbe

Trditve strank

119 Družba Corus uveljavlja tudi tožbeni razlog napačne presoje v izpodbijani odločbi glede trajanja kršitve iz člena 1 izpodbijane odločbe. Ta tožbeni razlog naj bi privedel do razglasitve delne ničnosti člena 1 in do zmanjšanja globe, ki je bila naložena družbi Corus.

120 Družba Corus trdi, da Komisija ugotavlja, da je kršitev iz člena 1 izpodbijane odločbe trajala od leta 1990 dalje, ker so obstajali sporazumi o prostovoljnem omejevanju, ki so veljali pred tem datumom (uvodna izjava 108 izpodbijane odločbe). Družba Corus navaja, da so bili navedeni sporazumi podaljšani do začetka leta 1991 tako, da pred letom 1991 kršitve ni moglo biti, če se sledi sklepanju Komisije. Družba Corus dodaja, da bo druga naslovnica izpodbijane odločbe dostavila dokaz o tem podaljšanju. Ker je v svoji tožbi Sodišču prve stopnje predlagala, naj odredi predhodne poizvedbe, če bi bilo potrebno, družba Corus v svoji repliki Sodišču prve stopnje predlaga, naj Komisiji oziroma vsaki tretji stranki odredi, da predložijo vse listine, pomembne za to zadevo, zlasti vse tiste, ki dokazujejo podaljšanje sporazumov o prostovoljnem omejevanju.

121 Komisija ugotavlja, da družba Corus ni predložila nobenega dokaza za svojo trditev, da so bili sporazumi o prostovoljnem omejevanju, sklenjeni z japonsko vlado, zaključeni šele leta 1991. Ker dejstvo, da izraža upanje, da bo katera od preostalih strank predložila tak dokaz, ne more nadomestiti dejanskega dokaza, Komisija meni, da ni dolžna odgovoriti na to trditev. Vsekakor pa naj bi že dejstvo, da ji ni naložila globe za obdobje veljavnosti sporazumov o prostovoljnem omejevanju, pomenilo popuščanje v smislu mnenja Komisije o uvozu japonskih proizvodov v Skupnost (UL 1972, C 111, str. 13).

Presoja Sodišča prve stopnje

122 Najprej je treba poudariti, da je Komisija v uvodni izjavi 108 izpodbijane odločbe ugotovila, da bi obstoj kršitve lahko štela od leta 1977 dalje, vendar se je odločila, da zaradi obstoja sporazumov o prostovoljnem omejevanju tega ne bo storila. Tako je v členu 1 izpodbijane odločbe obstoj kršitve štela šele od leta 1990 dalje. Ugotoviti je treba, da to pomeni popuščanje Komisije do naslovnic izpodbijane odločbe.

123 Poudariti je treba, da nobena stranka pred Sodiščem prve stopnje ni navedla, da bi bilo treba v tej zadevi to popuščanje izpodbijati. Zato v okviru tega postopka Sodišče prve stopnje ne more preveriti zakonitosti oziroma smotrnosti navedenega popuščanja, ampak samo to, ali ga je Komisija, glede na to da ga je izrecno navedla v obrazložitvi izpodbijane odločbe, v obravnavanem primeru pravilno uporabila. V zvezi s tem je treba opozoriti, da mora Komisija zagotoviti natančne in skladne dokaze za trdno prepričanje, da je bila kršitev storjena, kajti dokazno breme glede obstoja in trajanja kršitve je na njeni strani (sodbi CRAM in Rheinzink proti Komisiji, točka 71 zgoraj, točka 20, in Pâte de bois II, točka 50 zgoraj, točka 127; sodbi Sodišča prve stopnje z dne 10. marca 1992 v zadevi SIV in drugi proti Komisiji, T-68/89, T-77/89 in T 78/89, Recueil, str. II-1403, točke od 193 do 195, od 198 do 202, od 205 do 210, od 220 do 232, od 249 do 250 in od 322 do 328, in z dne 6. julija 2000 v zadevi Volkswagen proti Komisiji, T-62/98, Recueil, str. II-2707, točki 43 in 72).

124 Tako je zaradi zgoraj opisanega popuščanja trenutek zatrjevanega prenehanja sporazumov o prostovoljnem omejevanju odločilno merilo pri presoji, ali je treba leto 1990 šteti za začetek obstoja kršitve. Ker gre za sporazume, sklenjene na mednarodni ravni med japonsko vlado, ki jo je zastopalo Ministrstvo za mednarodno trgovino in industrijo, in Skupnostjo, ki jo je zastopala Komisija, je treba ugotoviti, da bi slednja v skladu z načelom dobrega upravljanja morala hraniti dokumentacijo, ki bi potrdila datum prenehanja navedenih sporazumov. Komisija bi torej morala biti zmožna to dokumentacijo predložiti Sodišču prve stopnje. Vendar pa je Komisija pred Sodiščem prve stopnje zatrdila, da je svoje arhive preiskala, vendar ni uspela najti listin, iz katerih bi bil razviden datum prenehanja teh sporazumov.

125 Čeprav načeloma tožeča stranka s sklicevanjem na okoliščine, ki jih ne more dokazati, dokaznega bremena ne more prevaliti na toženo stranko, pa se v obravnavanem primeru glede datuma prenehanja mednarodnih sporazumov, ki jih je sklenila Komisija, koncepta o dokaznem bremenu ne da uporabiti v korist Komisije. Nepojasnjena nezmožnost Komisije, da predloži dokaze o okoliščini, ki jo tako neposredno zadeva, onemogoča Sodišču prve stopnje, da bi imelo pri odločanju na

voljo vsa dejstva v zvezi datumom prenehanja navedenih sporazumov. Bilo bi v nasprotju z načelom dobrega opravljanja sodne funkcije, če bi se posledice take nezmožnosti preneslo na družbe naslovnice izpodbijane odločbe, ki za razliko od tožene institucije manjkajočega dokaza niso mogle predložiti.

126 V teh okoliščinah je treba izjemoma ugotoviti, da je bila Komisija dolžna zagotoviti dokaz o datumu prenehanja sporazumov o prostovoljnem omejevanju. Ugotoviti je torej treba, da Komisija o tej okoliščini ni predložila dokaza niti v izpodbijani odločbi niti pred Sodiščem prve stopnje.

127 Sicer pa niti družba Corus niti *a fortiori* Komisija nista zatrjevali, da bi sporazumi o prostovoljnem omejevanju veljali še leta 1991.

128 V teh okoliščinah je treba v tem postopku šteti, da so sporazumi o prostovoljnem omejevanju, ki so jih sklenili Komisija in japonski organi, še veljali do konca leta 1990.

129 V vsakem primeru so japonske tožeče stranke predložile dokaze, ki vsaj glede Japonske potrjujejo izvajanje sporazumov o prostovoljnem omejevanju do 31. decembra 1990, kar v tem postopku koristi trditvi družbe Corus (glej sodbo Sodišča prve stopnje z istega dne v zadevi JFE Engineering in drugi proti Komisiji, T-67/00, T-68/00, T-71/00 in T-78/00, Zodl., str. II-2501, točka 345). Ugotoviti je treba, da lahko Sodišče prve stopnje v združenih zadevah, v katerih so imele vse stranke možnost vpogleda v vso dokumentacijo v spisih, po uradni dolžnosti upošteva dokazne elemente iz spisov v vzporednih zadevah (v tem smislu glej sodbi Sodišča prve stopnje z dne 13. decembra 1990 v zadevi Nefarma in Bond van Groothandelaren in het Farmaceutische Bedrijf proti Komisiji, T-113/89, Recueil,

str. II-797, točka 1, in v zadevi Prodifarma in drugi proti Komisiji, T-116/89, Recueil, str. II-843, točka 1). V danem primeru se torej od Sodišča prve stopnje zahteva, naj razsodi v zadevah, ki so bile združene za ustno obravnavo, katerih predmet je ista odločba in v katerih so vse tožeče stranke predlagale, naj se spremeni znesek globe, ki jim je bila naložena v plačilo.

130 Tako je Sodišče prve stopnje v tej zadevi uradno seznanjeno z dokazi, ki so jih predložile štiri japonske tožeče stranke in zato ni treba odločati o predlogu družbe Corus, naj se Komisiji odredi, da te listine predloži v postopku.

131 Sicer pa je treba poudariti, da družba Corus Sodišču prve stopnje ne predlaga le, naj razglasi ničnost izpodbijane odločbe v delu, ki zadeva datum začetka kršitve, ugotovljene v členu 1 izpodbijane odločbe, in v tem smislu trajanje te kršitve, ampak tudi, naj v okviru izvajanja neomejene pristojnosti, ki jo v skladu s členom 229 ES Sodišču prve stopnje podeljuje člen 17 Uredbe št. 17, zmanjša znesek njej naložene globe in s tem upošteva krajše trajanje kršitve. Posledica te neomejene pristojnosti je, da mora Sodišče prve stopnje, kadar spreminja izpodbijani akt tako, da spremeni znesek globe, ki jo je naložila Komisija, upoštevati vse pomembne dejanske okoliščine (sodba Sodišča z dne 15. oktobra 2002 v zadevi Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi proti Komisiji, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P in C-254/99 P, Recueil, str. I-8375, točka 692). V teh okoliščinah in glede na to, da so vse tožeče stranke izpodbijale dejstvo, da je Komisija ugotovila kršitev od 1. januarja 1990 dalje, ne bi bilo primerno, da bi Sodišče prve stopnje v okoliščinah obravnavanega primera ločeno presojalo položaj vsake posamezne tožeče stranke in se omejevalo zgolj na dejstva, ki jih v korist svojemu primeru navajajo posamezne tožeče stranke, ne bi pa upoštevalo dejstev, na katera so se lahko sklicevale druge tožeče stranke oziroma Komisija.

132 Iz vseh teh preudarkov izhaja celo, da v okoliščinah obravnavanega primera ni mogoče upoštevati trditve Komisije, da družba Corus tega tožbenega razloga ni učinkovito uveljavljala.

133 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba ob upoštevanju popuščanja Komisije v izpodbijani odločbi trajanje kršitve iz člena 1 izpodbijane odločbe skrajšati za eno leto. Tako je treba člen 1 izpodbijane odločbe razglasiti za ničnega v delu, v katerem je ugotovljeno, da je kršitev, ki se očita družbi Corus, obstajala pred 1. januarjem 1991.

134 V preostalem delu je treba zavrniti predlog za razglasitev ničnosti člena 1 izpodbijane odločbe.

Predlog za razveljavitev globe

Trditve strank

135 Družba Corus v okviru tega predloga uveljavlja en tožbeni razlog kršitve pravic obrambe. Meni, da iz sodne prakse izhaja, da mora obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah jasno izražati vse pomembne elemente, na katere se opira Komisija, s čimer se naslovnikom posredujejo navedbe, potrebne za njihovo obrambo, ne le proti ugotovitvi o kršitvi, ampak glede na okoliščine primera tudi proti naloženim globam. Zaradi spoštovanja pravic obrambe naslovnic bi bila torej dolžnost Komisije, da bi na stopnji obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah na temelju elementov, ki so ji bili na razpolago, podala zadostne navedbe o trajanju očitane kršitve, o njeni teži in o tem, ali je bila kršitev storjena namerno ali iz malomarnosti (sodbe Sodišča z dne 7. junija 1983 v zadevi Musique diffusion française in drugi proti Komisiji, od 100/80 do 103/80, Recueil, str. 1825, točke 14, 15 in 21; z dne 9. novembra 1983 v zadevi Michelin proti Komisiji, 322/81, Recueil, str. 3461, točka 20, in z dne 16. marca 2000 v zadevi Compagnie Maritime Belge Transports in drugi proti Komisiji, od C-395/96 P in C-396/96 P, Recueil, str. I-1365, točka 142).

136 V zvezi s trajanjem kršitve družba Corus dodaja, da je Sodišče izrecno pojasnilo, da bi Komisija morala določiti trajanje kršitve, ki je na stopnji obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah ugotovljeno začasno na podlagi podatkov, s katerimi razpolaga, in da ni dovolj, da zgolj navede, da se bo pri določitvi globe upoštevalo trajanje kršitve, kot to zatrjuje Komisija (sodba Musique diffusion française in drugi proti Komisiji, točka 135 zgoraj, točka 15). Po mnenju družbe Corus mora biti dolžnost navesti težo kršitve enaka dolžnosti navesti, ali gre za kršitev iz malomarnosti ali za namerno kršitev, saj bi to naslovnikom obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah omogočilo uspešno uveljavljanje svojih pravic obrambe glede teh elementov. Sodišče prve stopnje naj bi to razlago potrdilo v sodbi Cement, točka 76 zgoraj (točki 483 in 484). V nasprotnem primeru bi bila to le dolžnost brez prave vsebine, saj bi bilo treba v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah zgolj navesti, katera merila se upoštevajo, ta pa so v vsakem primeru navedena v členu 15(2) Uredbe št. 17.

137 V obravnavanem primeru naj Komisija ne bi izpolnila te dolžnosti niti glede teže kršitve niti glede vprašanja, ali je bila storjena iz malomarnosti ali namerno, ker točki 153 in 154 OUK o tem ne vsebujeta nobene navedbe. Družba Corus navaja, da je Komisijo opozorila na to pomanjkljivost v točki 6.7 odgovora na OUK (priloga 11 k tožbi) in da ji Komisija o tem ni poslala dodatnih informacij.

138 Družba Corus zatrjuje, da se v teh okoliščinah ni imela priložnosti izreči o Komisijini presoji teh vprašanj, preden je bila izdana izpodbijana odločba, v kateri je ugotovljeno, da je bila kršitev, ki naj bi jo storila družba Corus, zelo resna in da se je ta družba zavedala nedopustnosti svojih ravnanj (uvodna izjava 161 izpodbijane odločbe). Pravice obrambe družbe Corus naj bi bile torej kršene, tako da je naloženo ji globo treba razveljaviti.

139 Komisija meni, da družba Corus napačno razlaga sodbo Musique diffusion française in drugi proti Komisiji, točka 135 zgoraj (točka 21), ker iz te sodbe sklepa, da mora Komisija v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah predstaviti svojo začasno

presojo elementov, ki jih namerava upoštevati pri določitvi zneska globe. V resnici naj bi Sodišče zgolj zahtevalo, naj Komisija natančno opredeli, katera merila bo uporabila pri določitvi navedenega zneska. Razlaga zgoraj navedene sodbe Musique diffusion française in drugi proti Komisiji, na katero se je sklicevala družba Corus, naj bi bila tako nezdružljiva z razlago, sprejeto v sodbi Michelin proti Komisiji, točka 135 zgoraj (točka 19), v kateri je navedeno, da bi privedlo do neustreznega predvidevanja glede končne odločbe Komisije, če bi Komisija morala podati navedbe v zvezi z višino nameravanih glob, preden bi imela preiskovana družba priložnost posredovati svoja stališča glede očitkov zoper njo.

140 Sicer pa naj trditve družbe Corus, ki jo je povzela iz točk 483 in 484 sodbe Cement, točka 76 zgoraj, ne bi bilo mogoče upoštevati, ker se ti dve točki nanašata na vprašanje, ali je Komisija v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah navedla, da namerava določenim družbam naložiti globo. V obravnavanem primeru pa naj bi bilo nesporno, da je v točki 154 OUK jasno navedeno, da namerava Komisija družbi Corus naložiti globo.

141 Iz člena 15(2) Uredbe št. 17 naj bi torej izhajalo, da bi morala Komisija pri tem nujno upoštevati težo in trajanje očitane kršitve. Družba Corus bi se torej morala nujno zavedati pomena teh dejavnikov. Sicer pa naj bi glede na to, da je namerno ali iz malomarnosti storjena kršitev pogoj za naložitev globe na podlagi te določbe, navedeno opozorilo zadostovalo za seznanitev družbe Corus o stališču Komisije glede teh elementov. Ker so bile Smernice o načinu določanja glob, naloženih v skladu s členom 15(2) Uredbe št. 17 in členom 65(5) Pogodbe ESPJ (UL 1998, C 9, str. 3, v nadaljevanju: Smernice o načinu določanja glob), objavljene, preden je bilo OUK poslano naslovnicam, bi morala družba Corus iz njih sklepati, da pomeni sporazum o razdelitvi trgov, ki se ji je očital, zelo resno kršitev člena 81(1) ES.

142 Ker je Sodišče prve stopnje v sodbi Cement, točka 76 zgoraj, razsodilo, da mora obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah vsebovati podrobnosti o tem, ali gre za namerno kršitev ali za kršitev iz malomarnosti, in o njeni teži, Komisija meni, da se lahko te podrobnosti navedejo v besedilu obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah in ne nujno v delu, ki napotuje na člen 15(2) Uredbe št. 17. V zvezi s tem Komisija poudarja, da je družba Corus menila, da so glede trajanja kršitve podatki v OUK zadoščali. Ker so bili ti podatki navedeni v delih OUK, ki se ne nanaša na naložitev globe, Komisija trdi, da je družba Corus sprejela načelo, da je s tem v zvezi treba upoštevati celo OUK. OUK naj bi torej vsebovalo natančen opis kršitve, iz katerega izhaja, da je Komisija kršitev štela za pomembno (glej predvsem točko 147 OUK). V zvezi s tem, ali je bila kršitev storjena namerno, Komisija opozarja, da v skladu s sodno prakso ni dolžna dokazati obstoja subjektivnega namena, ampak samo to, da bi stranke morale vedeti, da njihovo ravnanje pomeni kršitev člena 81(1) ES (sodba Sodišča z dne 14. februarja 1978 v zadevi United Brands proti Komisiji, 27/76, Recueil, str. 207, točka 299). Glede na to naj bi zadoščalo, da Komisija v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah navede, da je bilo ravnanje strank tako, da se lahko objektivno šteje, da je bila kršitev storjena namerno oziroma iz malomarnosti.

143 Družba Corus naj bi v točkah 1.6, 3.14 in 3.15 odgovora na OUK vsekakor izrecno izpostavila trditve, s katerimi je želela kar najbolj zmanjšati težo kršitve, in naj bi se v točkah 6.3, 6.4 in 6.7 odgovora na to izrecno sklicevala. V točkah 3.12, 3.15 in od 4.5 do 4.9 odgovora naj bi družba Corus navedla razloge, ki upravičujejo njeno ravnanje, v točkah 6.1 in 6.2 tega odgovora pod naslovom „Vprašanja v zvezi z globami" pa je prišla do sklepa, da ni kršila člena 81(1) ES, tako, da je zanikala, da bi bila storila kršitev in, *a fortiori*, vsakršno namerno kršitev. Iz teh okoliščin Komisija sklepa, da je družba Corus imela in izkoristila možnost, da se seznani z njenim pogledom na vprašanja v zvezi z globami, in da torej njene pravice obrambe niso bile kršene. Ker zatrjevana kršitev pravic obrambe družbe Corus tako ni imela škodljivega vpliva na njene možnosti, da bi se branila v praksi, izpodbijane odločbe iz tega razloga v nobenem primeru ni mogoče razglasiti za nično (v tem smislu glej sodbo PVC II, točka 71 zgoraj, točka 1020).

Presoja Sodišča prve stopnje

144 Najprej je treba opozoriti, da morajo biti v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah jasno navedeni vsi pomembni elementi, na katere se opira Komisija, zato da naslovniki dobijo potrebne podatke za obrambo, ne le proti ugotovitvi o kršitvi, ampak v tem primeru tudi proti naloženi globi. Komisija je zaradi spoštovanja pravic obrambe naslovnic na podlagi elementov, s katerimi razpolaga na stopnji uradnega obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, dolžna navesti zadostne podatke o trajanju zatrjevane kršitve, njeni teži in o tem, ali je bila kršitev storjena namerno ali iz malomarnosti (sodbe Musique diffusion française in drugi proti Komisiji, točka 135 zgoraj, točke 14, 15 in 21; Michelin proti Komisiji, točka 135 zgoraj, točka 20, ter Compagnie Maritime Belge Transports in drugi proti Komisiji, točka 135 zgoraj, točka 142).

145 V zvezi s tem je treba navesti, da bi bila dolžnost podajanja navedb o teži kršitve ter o tem, ali je bila povzročena namerno ali iz malomarnosti, le dolžnost brez prave vsebine, če bi za njeno izpolnitev zadoščalo preprosto parafraziranje člena 15(2) Uredbe št. 17 (v tem smislu glej sodbo Cement, točka 76 zgoraj, točki 483 in 484). Zgolj dolžnost Komisije, da naslovnike obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah obvesti o določbah Uredbe št. 17 (glede katerih se v vsakem primeru predvideva, da jih poznajo), ker bi bila v nasprotnem primeru sprejeta odločba o kršitvi razglašena za nično, tako ne bi imela nobenega smisla.

146 Glede na zgoraj navedeno je treba v nasprotju s trditvami Komisije ugotoviti, da je Komisija v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah dolžna navesti kratko začasno presojo trajanja očitane kršitve, njene teže in tega, ali je bila v okoliščinah obravnavanega primera kršitev storjena namerno ali iz malomarnosti. Vendar pa je treba ustreznost te začasne presoje, katere namen je naslovnikom obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah omogočiti obrambo, ocenjevati ne le ob upoštevanju besedila obravnavanega akta, ampak tudi njegovega sobesedila ter ob upoštevanju

vseh pravnih predpisov, ki urejajo zadevno področje (glej, po analogiji, sodbo Sodišča prve stopnje z dne 25. junija 1998 v zadevi British Airways in drugi proti Komisiji, T-371/94 in T-394/94, Recueil, str. II-2405, točke 89 in naslednje).

147 Ker gre v obravnavanem primeru za namerno dejanje kršitve oziroma za dejanje iz malomarnosti, je treba ugotoviti, da podatki, navedeni v OUK, izpolnjujejo zahteve, ki jih postavlja sodna praksa.

148 Komisija je tako v OUK (zlasti v točkah 129 in 137) večkrat pojasnila, da je bila predmet sporazuma, ki je bil sklenjen v okviru Evropsko-japonskega kluba, razdelitev trgov cevi z navoji in s tem omejitev konkurence. Za naložitev globe na podlagi člena 15(2) Uredbe št. 17 torej zadostuje, da Komisija v odločbi, v kateri ugotovi kršitev pravil o konkurenci, dokaže, da je bilo ravnanje, ki je objektivno prepovedano, storjeno namerno ali iz malomarnosti. Očitno je, da je sklenitev sporazuma o razdelitvi trgov, kot je sporazum, ki je ugotovljen v členu 1 izpodbijane odločbe, nujno namerno ravnanje, ker podjetje takega sporazuma ne more skleniti nehote.

149 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da v obravnavanem primeru OUK ne dopušča nobenega dvoma o tem, da je Komisija na tej stopnji postopka ugotovila, da je bila kršitev, ki je bila nato ugotovljena v členu 1 izpodbijane odločbe, storjena namerno.

150 Nasprotno pa trditve Komisije o njeni začasni presoji teže kršitve niso povsem prepričljive.

151 Komisija je v točkah 153 in 154 OUK zgolj zatrdila, da namerava naložiti globo, s tem, da je opozorila na določbe člena 15(2) Uredbe št. 17. Res je, da je v točki 147 OUK navedla, da gre za sporazum o razdelitvi trgov, ki pomeni znatno („omembe vredno") omejitev konkurence. Vendar je treba ugotoviti, da ta trditev ne dopušča ugotovitve, ali je šlo, po mnenju Komisije, za „resno" ali „zelo resno" kršitev v smislu Smernic o načinu določanja glob.

152 Enako neprepričljiva je tudi trditev Komisije v zvezi z objavo zadevnih Smernic. Tudi tu je treba poudariti, da dolžnost navedbe podatkov o teži kršitve, ki izhaja iz sodne prakse, ne bi imela nobenega praktičnega pomena, če bi Sodišče prve stopnje štelo, da objava sama po sebi zadošča za to, da lahko naslovniki obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah iz opisa narave kršitve sklepajo, v katero kategorijo jih Komisija uvršča (točka 145 zgoraj).

153 Tako je treba skleniti, da je v obravnavanem primeru v OUK napako, ker Komisija v njem ni navedla začasne kvalifikacije teže storjene kršitve.

154 Vendar pa ta ugotovitev sama po sebi ne more privesti do razglasitve ničnosti izpodbijane odločbe. Dolžnost vključitve kratke začasne presoje o trajanju očitane kršitve, njeni teži in o tem, ali je bila storjena namerno ali iz malomarnosti, v obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah ni sama sebi namen, ampak je njen namen omogočiti uspešno obrambo naslovniku obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah (glej točko 146 zgoraj in po analogiji tudi sodbo Cement, točka 76 zgoraj, točka 156).

155 Ta dolžnost je tako neločljivo povezana in odvisna od načela pravic obrambe (glej, po analogiji, sodbo Cement, točka 76 zgoraj, točka 156, in navedeno sodno prakso). Sodišču Skupnosti ukrepov Skupnosti ni treba razglasiti za nične zaradi pomanjkljivosti v pripravljalni listini, kot je obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, ki niso imele posledic za obrambo obravnavanih družb. Preučiti je torej treba, ali je bila zaradi napake, navedene v točki 153 zgoraj, prizadeta obramba družbe Corus.

156 V obravnavanem primeru je torej družba Corus v odgovoru na OUK, zlasti v razdelku 6, izrecno izpostavila trditve, s katerimi je hotela kar najbolj zmanjšati težo storjene kršitve. Družba Corus je posebej navedla, da iz okoliščin obravnavanega sporazuma o razdelitvi trgov izhaja, da naj teža njene morebitne kršitve ne bi zadoščala za upravičitev globe (glej točko 6.3 odgovora na OUK), da se je bila, ko naj bi bila storjena kršitev, pripravljala na umik s trga cevi OCTG in brezšivnih transportnih cevi in torej zmanjšanje svoje vloge na njem (glej točko 6.4(3) odgovora na OUK) in končno, da sta bila geografski obseg njenega sodelovanja in kategorija proizvodov, ki jih kršitev zajema, majhna (glej točko 6.4(2) oziroma točko 6.5 odgovora na OUK). Ugotoviti je tudi treba, da je družba Corus v zvezi s temi elementi v razdelku 3 odgovora na OUK podala podrobne dejanske navedbe.

157 Družba Corus zato ni izkazala, na kakšen način bi bila glede teže kršitve lahko drugačna upravni postopek in vsebina izpodbijane odločbe, in s tem višina globe, če bi Komisija v OUK natančno navedla, v katero kategorijo teže kršitve je uvrstila kršitev, ki je posledica sporazuma o razdelitvi trgov v okviru Evropsko-japonskega kluba (v tem smislu glej sodbo PVC II, točka 71 zgoraj, točka 1021, in navedeno sodno prakso). Preprosta trditev družbe Corus v točki 6.7 navedenega odgovora, da predvideva, da bo imela drugo priložnost, da se izreče o merilih, omenjenih v Smernicah za izračun globe, v tej zvezi ne more spremeniti njenega pravnega položaja.

158 Končno je treba za podrobno obrazložitev poudariti, da ta sklep podpira dejstvo, da je družba Corus pred Sodiščem prve stopnje navedla v osnovi enake trditve (glej točko 161 spodaj in naslednje), kot so navedene v razdelku 6 njenega odgovora na OUK (glej točko 156 zgoraj), s katerimi želi posebej izpodbijati presojo teže kršitve iz člena 1 izpodbijane odločbe, ki jo vsebujejo uvodne izjave od 159 do 165 izpodbijane odločbe. Sodišče Skupnosti ima torej neomejeno pristojnost pri ponovni presoji višine glob, ki so bile naložene na podlagi člena 17 Uredbe št. 17. Iz tega izhaja, da ima stranka, možnost, da pred Sodiščem prve stopnje navede vse razloge, ki lahko podprejo to trditev, če meni, da je Komisija katerega izmed dejavnikov, ki se nanašajo na to vprašanje, napačno presodila.

159 Tudi če bi Komisija v OUK podala svojo začasno presojo o teži kršitve, v teh okoliščinah ni razloga za domnevo, da bi družba Corus v odgovoru na OUK navedla trditve, ki bi bile znatno drugačne od tistih, ki so navedene v razdelku 6 tega odgovora.

160 Glede na zgoraj navedeno je treba zavrniti ta tožbeni razlog in tako tudi predlog za razveljavitev globe.

Predlog za zmanjšanje globe

Tožbeni razlog: napaka pri presoji o teži kršitve

Trditve strank

161 Družba Corus navaja, da čeprav je sodelovala pri kršitvi iz člena 1 izpodbijane odločbe, se njen tržni položaj precej razlikuje od položaja drugih sankcioniranih

proizvajalk, ker je bila sama tik pred umikom s trga brezšivnih cevi. Komisija bi zato morala šteti, da kršitev v njenem primeru ni bila tako resna, in zato določiti osnovni znesek naložene globe na nižji ravni kot pri drugih udeleženkah pri kršitvi.

162 Sicer pa družba Corus poudarja, da je bila njena dejavnost že tradicionalno usmerjena na trg Združenega kraljestva, ki je bil po mnenju Komisije le „na pol zaščiten" (uvodna izjava 62 izpodbijane odločbe) in na katerem so bile japonske proizvajalke pomembne konkurentke. Poleg tega naj bi se prodaja brezšivnih cevi OCTG družbe Corus na tem trgu nanašala predvsem na cevi z navoji premium in ne na cevi z navoji standard, ki jih zadeva člen 1 izpodbijane odločbe. Kot navaja družba Corus, bi Komisija morala pri presoji teže njene kršitve upoštevati tudi te dejavnike.

163 Družba Corus poleg tega opozarja, da Komisija šteje, da je kršitev iz člena 2 izpodbijane odločbe glede na kršitev iz člena 1 le-te stranske narave. Tako naj bi morebitna razglasitev ničnosti člena 2 nujno vplivala na težo zatrjevanega sodelovanja družbe Corus pri glavni kršitvi, navedeni v členu 1.

164 Komisija poudarja, da je v uvodnih izjavah 106 in 162 izpodbijane odločbe izrecno upoštevala dejstvo, da je imela kršitev iz člena 1 samo omejene vplive, in je zato znesek globe zmanjšala. Trditve družbe Corus, da je imelo njeno sodelovanje pri kršitvi omejen vpliv, zato v tem postopku ni mogoče upoštevati.

165 Morebitna razglasitev ničnosti člena 2 izpodbijane odločbe poleg tega ne bi imela nobenega vpliva na znesek globe, ker iz naslova te določbe ni bila naložena nobena ločena globa, kot opozarja družba Corus.

Presoja Sodišča prve stopnje

166 Uvodoma je treba opozoriti, da je Komisija, čeprav se v izpodbijani odločbi ni izrecno sklicevala na Smernice, vendarle določila višino glob z uporabo računske metode, ki si jo je v njih predpisala (v tej zvezi glej sodbo Hercules Chemicals proti Komisiji, točka 116 zgoraj, točka 53, ki je bila po vloženi pritožbi potrjena s sodbo Sodišča z dne 8. julija 1999 v zadevi Hercules Chemicals proti Komisiji, C-51/92 P, Recueil, str. I-4235, in navedeno sodno prakso).

167 Kot torej izhaja iz točke 1 A Smernic o načinu določanja glob, je treba „[p]ri ocenjevanju teže kršitve upoštevati njeno naravo, njen dejanski vpliv na trg, kjer se to lahko izmeri, in velikost upoštevnega geografskega trga". V uvodni izjavi 159 izpodbijane odločbe pa Komisija poudarja, da je pri določitvi teže kršitve upoštevala prav ta tri merila.

168 Vendar se je Komisija v uvodni izjavi 161 izpodbijane odločbe oprla predvsem na naravo kršitvenega ravnanja vseh družb, da je utemeljila svoj sklep, da je kršitev iz člena 1 izpodbijane odločbe „zelo resna". V zvezi s tem se je sklicevala na visoko protikonkurenčnost in škodljivost sankcioniranega sporazuma o razdelitvi trgov za pravilno delovanje notranjega trga, namernost storjene nezakonitosti ter na skrivnost in institucionaliziranost sistema, ustvarjenega za omejevanje konkurence. Komisija je v tej uvodni izjavi 161 upoštevala tudi dejstvo, da „štiri obravnavane države članice predstavljajo večino porabe [cevi] OCTG in brezšivnih [transportnih cevi] v Skupnosti in gre torej za velik geografski trg".

169 Nasprotno pa je Komisija v uvodni izjavi 160 izpodbijane odločbe ugotovila, da je bil „dejanski vpliv kršitve na trg omejen", ker sta dva posebna proizvoda, to je cevi OCTG standard in transportne cevi „projekt", pomenila le 19 % porabe v Skupnosti cevi OCTG in brezšivnih transportnih cevi in ker so zaradi tehnološkega napredka šivne cevi lahko zadostile delu povpraševanja po brezšivnih ceveh.

170 Tako je v uvodni izjavi 162 izpodbijane odločbe Komisija po tem, ko je to kršitev uvrstila v kategorijo „zelo resnih" kršitev na podlagi dejavnikov, ki so našteti v uvodni izjavi 161, upoštevala sorazmerno majhno prodano količino obravnavanih proizvodov, ki so jo v štirih navedenih državah članicah uresničile naslovnice izpodbijane odločbe (73 milijonov evrov letno). Ta podatek o velikosti prizadetega trga pravzaprav ustreza zgoraj omenjeni presoji o omejenem vplivu kršitve na trg v uvodni izjavi 160 izpodbijane odločbe. Komisija se je torej odločila, da bo višino globe glede na težo določila samo na deset milijonov evrov. Smernice o načinu določanja glob pa načeloma za kršitev, ki sodi v to kategorijo, določajo znesek „najmanj 20 milijonov [evrov]". Skleniti je treba, da to zmanjšanje zneska globe, glede na težo določene na 50 % najmanjšega zneska, ki se ponavadi naloži v primerih „zelo resne" kršitve, v obravnavanem primeru ustrezno upošteva omejeni vpliv kršitve na trg.

171 Končno je Komisija v uvodni izjavi 165 izpodbijane odločbe ugotovila, da so bile vse naslovnice izpodbijane odločbe velike družbe, tako da zaradi tega za udeležence pri kršitvi ni bilo treba določiti različnih zneskov glob.

172 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se je Komisija pri tej presoji bolj opirala na naravo kršitve in ugotovila, da je bila zelo resna. Iz zabeležk družbe Vallourec, navedenih zlasti v uvodnih izjavah 62, 67, 78 in 80 izpodbijane odločbe, pa izhaja, da je bilo sodelovanje med družbama Corus in Vallourec še posebej tesno.

173 V zvezi s trditvijo družbe Corus, da je bila sama tik pred umikom s trgov cevi OCTG in transportnih cevi in torej v drugačnem tržnem položaju kot vse druge naslovnice izpodbijane odločbe, je treba najprej opozoriti, da pri presoji objektivne teže kršitve ni mogoče upoštevati subjektivnih razlogov, zaradi katerih kaka družba stori kršitev. Dokler se družba Corus ni umaknila z obravnavanih trgov in je še naprej dejavno sodelovala pri očitani kršitvi, začasnosti njene prisotnosti ni mogoče upoštevati.

174 Nasprotno je treba navesti, da je Komisija v uvodni izjavi 92 izpodbijane odločbe ugotovila, da je družba Corus 22. februarja 1994 prodala svojo dejavnost vrezovanja navojev družbi Vallourec in da je, kot je navedeno v členu 1(2) zadevne odločbe, v njenem primeru kršitev trajala le od leta 1990 do februarja 1994. Iz uvodne izjave 166 izpodbijane odločbe izhaja, da se je družbi Corus očitana kršitev upoštevala v obdobju štirih let, od leta 1990 do leta 1994, kar potrjuje dejstvo, da je bil v uvodni izjavi 167 osnovni znesek globe za družbo Corus določen na štirinajst milijonov evrov. Ob upoštevanju izpodbijane odločbe kot celote je treba ugotoviti, da je bilo za namene tega izračuna leto 1990 vključeno in leto 1994 izključeno.

175 Tako v obravnavanem primeru zaradi zgoraj omenjenega tesnega sodelovanja med družbama Corus in Vallourec ni nobenega razloga za ugotovitev, da bi bilo kršitveno ravnanje družbe Corus manj resno od ravnanja drugih podjetij, ki so sodelovala pri kršitvi. Upoštevanje v prejšnji točki opisanega krajšega trajanja kršitve, ugotovljene v členu 1 izpodbijane odločbe, v primeru družbe Corus dovolj odseva dejstvo, da se je ta februarja 1994 umaknila s trgov cevi z navoji.

176 Dalje je treba opozoriti, da je podjetje lahko odgovorno za omejevalni sporazum na globalni ravni, čeprav je dokazano, da je neposredno sodelovalo le pri enem ali pri več elementih, ki ga sestavljajo, in sicer zato, ker je vedelo ali bi nujno moralo vedeti, da je dogovarjanje, pri katerem je sodelovalo še posebej prek rednih sestankov, ki so

se organizirali več let zapored, del širšega načrta za izkrivljanje konkurence in da je ta širši načrt vseboval vse sestavne elemente omejevalnega sporazuma (sodba PVC II, točka 71 zgoraj, točka 773). Glede na zgoraj omenjeno še posebej tesno sodelovanje med družbama Corus in Vallourec (glej tudi uvodne izjave 62, 67, 78 in 80 izpodbijane odločbe) je torej očitno, da je bila družba Corus neposredno vpletena v pripravo skupne strategije, ki je bila sprejeta v okviru Evropsko-japonskega kluba, in da je poznala vse podrobnosti sporazuma o razdelitvi trgov, ki je sankcionirana kršitev. Tako v obravnavanem primeru ni nobenega razloga, da bi se štelo, da družba Corus ni bila odgovorna za omejevalni sporazum kot celoto.

177 Glede okoliščine, da je bil eksteritorialni trg Združenega kraljestva, ki je bil pomemben sektor domačega trga družbe Corus, le delno zaščiten, iz zabeležk družbe Vallourec (glej uvodne izjave 62, 67, 78 in 80 izpodbijane odločbe) ter listin „Delovni dokument za predsednike" in „g) Japonska listina" (v spisu Komisije na strani 4909) (glej uvodno izjavo 84), ki so ju sestavili zaposleni v družbi Corus, izhaja, da si je ta družba prizadevala kar se da omejiti japonsko prodajo na tem trgu. V teh okoliščinah se družba Corus pri svojem zatrjevanju, da kršitev, ki jo je storila, ni bila „zelo resna", ne more sklicevati na to omejeno zaščitenost. Sicer pa omejena zaščitenost eksteritorialnega trga Združenega kraljestva v ničemer ne more ovreči ugotovitve Komisije iz uvodne izjave 161 izpodbijane odločbe, da je bil prizadet geografsko obsežen trg.

178 V zvezi s trditvijo družbe Corus, da je imelo njeno sodelovanje pri kršitvi omejen vpliv na zadevne trge zlasti zato, ker je na njenem domačem trgu obstajala japonska konkurenca in ker je prodajala bolj cevi OCTG kot OCTG standard, je treba glede tega ponovno opozoriti, da je Komisija omejen vpliv kršitve na trge upoštevala pri tem, da je višino globe glede na težo kršitve določila na 50 % najmanjšega zneska, ki se običajno določi v primeru „zelo resne" kršitve (točka 170 zgoraj).

179 Res je, da točka 1 A, šesti odstavek, Smernic o načinu določanja glob v nekaterih primerih določa možnost „uporabe ponderjev za zneske, določene znotraj vsake izmed treh kategorij [kršitev], da bi upoštevali specifično težo in zato dejanski vpliv kršitev vsakega podjetja na konkurenco". V skladu s tem odstavkom je ta pristop ustrezen „zlasti, če obstaja znatno neskladje med velikostjo podjetij, ki zagrešijo kršitve iste vrste".

180 Vendar pa iz uporabe izraza „v nekaterih primerih" in iz besede „zlasti" v Smernicah o načinu določanja glob izhaja, da ponderiranje glede na posamezno velikost podjetja ni sistematičen računski korak, ki si ga je določila Komisija, ampak možnost prilagajanja, ki jo lahko izkoristi v zadevah, ko je to potrebno. V tej zvezi je treba opozoriti, da ima v skladu s sodno prakso Komisija pravico, da določene elemente upošteva ali pa ne, ko določa višino globe, ki jo namerava naložiti, zlasti glede na okoliščine primera (v tem smislu glej sklep Sodišča z dne 25. marca 1996 v zadevi SPO in drugi proti Komisiji, C-137/95 P, Recueil, str. I-1611, točka 54, ter sodbi Sodišča z dne 17. julija 1997 v zadevi Ferriere Nord proti Komisiji, C-219/95 P, Recueil, str. I-4411, točki 32 in 33, in Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi proti Komisiji, točka 131 zgoraj, točka 465; v tem smislu glej tudi sodbo Sodišča prve stopnje z dne 14. maja 1998 v zadevi KNP BT proti Komisiji, T-309/94, Recueil, str. II-1007, točka 68). Ob upoštevanju zgoraj navedene točke 1 A, šesti odstavek, Smernic o načinu določanja glob je treba ugotoviti, da si je Komisija pri odločanju za ponderiranje glob glede na velikost vsakega podjetja pridržala določen prostor za prosto presojo.

181 V zvezi s tem je treba tudi opozoriti, da imajo globe na področju konkurence tudi funkcijo odvračanja (s tem v zvezi glej točko 1 A, četrti odstavek, Smernic o načinu določanja glob). Ob upoštevanju dejstva, da so družbe naslovnice izpodbijane odločbe velike družbe, kar je navedeno v uvodni izjavi 165 izpodbijane odločbe, bi znatno zmanjšanje zneska globe, ki je bil določen glede na težo kršitve, lahko globam odvzelo odvračilni učinek.

182 Zato je treba ugotoviti, da Komisija s tem, ko v obravnavanem primeru ni uporabila določbe točke 1 A, šesti odstavek, Smernic o načinu določanja glob, ni prekoračila mej svoje diskrecijske pravice, ugotovljene v točki 180 zgoraj.

183 Glede trditve družbe Corus, da bi morebitna razglasitev ničnosti člena 2 izpodbijane odločbe morala vplivati na višino globe, ki je bila naložena kot sankcija za kršitev, ugotovljeno v členu 1, zadošča poudariek, da na podlagi kršitve iz člena 2 izpodbijane odločbe ni bila naložena nobena globa in da je Komisija v ničemer ni upoštevala pri določitvi višine globe, ki je bila dejansko naložena družbi Corus (uvodna izjava 164 izpodbijane odločbe). Zato te trditve ni mogoče upoštevati.

184 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da je treba ta tožbeni razlog zavrniti.

Tožbeni razlog: kršitev načela legitimnih pričakovanj

Trditve strank

185 Družba Corus navaja, da je Komisija s tem, ker ji ni priznala nikakršnega zmanjšanja globe, kršila načelo pričakovanja, ki ga je upravičeno imela na podlagi točke D 2 obvestila o ugodni obravnavi. V skladu s to določbo bi moralo biti podjetju, ki ne izpodbija resničnosti dejstev, zatrjevanih v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah, priznano od 10- do 50-odstotno zmanjšanje globe, ki bi ji bila naložena v primeru, če ne bi sodelovala. Družba Corus tudi poudarja, da v obvestilu o ugodni obravnavi Komisija sama izrecno priznava, da lahko to pri podjetjih ustvari legitimna pričakovanja. Na koncu se po analogiji sklicuje na sodbo z dne 17. decembra 1991 v zadevi Hercules Chemicals, točka 116 zgoraj.

186 V zvezi s trditvijo Komisije, da obvestilo o ugodni obravnavi ni ustvarilo nobenega legitimnega pričakovanja pri družbi Corus, ker je bilo to obvestilo objavljeno šele leta 1996, je dovolj navesti, da ji je bil OUK poslan šele leta 1999. Sicer pa naj bi se Komisija pri zmanjšanju globe, ki je bila naložena družbama Vallourec in Dalmine, v izpodbijani odločbi izrecno sklicevala na obvestilo o ugodni obravnavi.

187 Poleg tega družba Corus poudarja, da iz sodne prakse izhaja, da je globlji smisel zmanjšanja glob, ki se naložijo podjetjem, ki izjavijo, da ne ugovarjajo dejstvom, na katerih Komisija utemeljuje svoje obtožbe, v tem, da se na tako priznanje dejstev Komisija lahko opre pri dokazovanju pravilnosti svojih trditev, s čimer ta podjetja prispevajo k olajšanju naloge Komisije pri odkrivanju in preprečevanju kršitev pravil o konkurenci (sodba Sodišča prve stopnje z dne 14. maja 1998 v zadevi Cascades proti Komisiji, T-308/94, Recueil, str. II-925, točka 256).

188 V obravnavanem primeru naj bi družba Corus v točki 1.5 odgovora na OUK potrdila, da ne izpodbija resničnosti dejstev v zvezi s kršitvijo, ki je bila pozneje opredeljena v členu 1 izpodbijane odločbe, čeprav je prerekala obstoj te kršitve. Družba Corus trdi, da je treba razlikovati med očitanimi dejstvi in njihovo pravno opredelitev. Iz tega sklepa, da okoliščina, da podjetje izpodbija navedeno pravno kvalifikacijo, ne zmanjšuje obsega in koristnosti sodelovanja, ki ga je priznalo s priznanjem samih dejstev. Navaja, da je Komisija v drugih odločbah v zadevah nedopustnih omejevalnih sporazumov priznala zmanjšanje glob podjetjem tudi, če so ta izpodbijala obstoj usklajenega ravnanja, ki je pomenilo kršitev, ali če so zatrjevala, da niso bila udeležena pri tem usklajenem ravnanju [glej odločbo Komisije 98/247/ESPJ z dne 21. januarja 1998 v zvezi s postopkom na podlagi člena [65] Pogodbe ESPJ (zadeva IV/35.814 – Zlitinski dodatek) (UL L 100, str. 55), uvodne izjave od 98 do 100, in odločbo Komisije 1999/60/ES z dne 21. oktobra 1998 v zvezi s postopkom na podlagi člena [81] Pogodbe ES (zadeva IV/35.691/E-4 – Predhodno izolirane cevi) (UL L 24, str. 1), uvodna izjava 180]. Družba Corus meni, da bi moral biti na enak način tudi njej zmanjšan znesek globe, ki ji je bila naložena.

189 V zvezi z zatrjevanim sodelovanjem družbe Corus Komisija najprej navaja, da je bilo obvestilo o ugodni obravnavi objavljeno šele leta 1996. Ker so se kršitve družbe Corus, navedene v izpodbijani odločbi, februarja 1994 končale naj to obvestilo pri tem ne bi imelo nobenega pomena.

190 Poleg tega naj bi družba Corus v odgovoru na OUK, zlasti v točki 3.15, ki se nanaša na kršitev iz člena 1 izpodbijane odločbe, izpodbijala ne le presojo dejstev, ampak tudi obstoj nedopustnega omejevalnega sporazuma. S tem naj bi postavila Komisijo v položaj, v katerem je morala dokazovati dejstva, ki jih je očitala v OUK. Odnos družbe Corus naj torej Komisiji ne bi olajšal dela. Zato tega ni mogoče šteti kot sodelovanje, ki bi lahko upravičilo zmanjšanje njene globe (sodba Sodišča prve stopnje z dne 14. maja 1998 v zadevi Mayr-Melnhof proti Komisiji, T-347/94, Recueil, str. II-1751, točka 309, in navedena sodna praksa, in točka 332). V zvezi s tem naj bi Sodišče prve stopnje izrecno razsodilo, da podjetje, ki zanika svoje sodelovanje pri kakršnikoli kršitvi člena 81(1) ES, nima pravice do zmanjšanja globe iz naslova sodelovanja (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 14. maja 1998 v zadevi BPB de Eendracht proti Komisiji, T-311/94, Recueil, str. II-1129, točka 59, in v zadevi Finnboard proti Komisiji, T-338/94, Recueil, str. II-1617, točki 262 in 363).

191 Iz zgoraj navedenega Komisija ugotavlja, da družba Corus pred Sodiščem prve stopnje nadaljuje z izpodbijanjem dejstev, ki jih vsebuje izpodbijana odločba. Če bi bilo treba družbi Corus iz naslova sodelovanja zmanjšati globo, Komisija meni, da bi bilo treba predlagati Sodišču prve stopnje, naj prekliče to zmanjšanje in tako poveča obravnavano globo. To bi pomenilo, da bi podjetje, ki mu je bila globa zaradi sodelovanja zmanjšana, v tožbi izpodbijalo resničnost dejstev, kar pomeni položaj, v katerem bi bil tak predlog upravičen v skladu z zadnjim stavkom obvestila o ugodni obravnavi. Družba Corus bi se v tem postopku torej morala odločiti med razlogi in trditvami, s katerimi izpodbija obstoj kršitve, ter trditvami, ki jih opira na obvestilo o ugodni obravnavi, ker sta ta dva vidika njene tožbe nezdružljiva.

Presoja Sodišča prve stopnje

192 Najprej je treba opozoriti, da je obvestilo o ugodni obravnavi, ki je bilo objavljeno leta 1996, lahko spodbudilo družbo Corus, da je v odgovoru na OUK z dne 20. aprila 1999 potrdila, da „v bistvu" („substantially") ne izpodbija dejstev, ki zadevajo Evropsko-japonski klub. Nobena ugotovitev začasne narave ne nasprotuje možnosti, da je pri tej družbi obvestilo o ugodni obravnavi lahko ustvarilo legitimna pričakovanja.

193 O tem, ali bi bilo v obravnavanem primeru glede na obvestilo o ugodni obravnavi upravičeno zmanjšanje globe, naložene družbi Corus, tako da bi bilo v nasprotnem primeru kršeno načelo legitimnih pričakovanj, je treba najprej poudariti, da mora ravnanje obravnavanih družb Komisiji olajšati nalogo pri odkrivanju in preprečevanju kršitev pravil Skupnosti o konkurenci (sodba Mayr-Melnhof proti Komisiji, točka 190 zgoraj, točka 309 in navedena sodna praksa ter točka 332). Tako ne zadošča, da podjetje na splošno prizna, da v skladu s tem obvestilom ne izpodbija očitanih dejstev, če v okoliščinah posameznega primera to priznanje Komisiji v ničemer ne koristi.

194 V obravnavanem primeru je Komisija v OUK očitala zlasti, da so članice Evropsko-japonskega kluba sklenile protikonkurenčni sporazum, katerega namen in učinek sta bila razdelitev trga. S tem da je družba Corus priznala, da ne izpodbija dejstev v tem oziru, je v točki 1.7 odgovora na OUK in ponovno v njegovi točki 3.15(2) priznala, naj bi bili protikonkurenčni učinki takega sporazuma, če bi obstajal, zanemarljivi, tako da bi se bilo treba vprašati o tržnem namenu sporazuma in torej o njegovem obstoju. Pred Sodiščem prve stopnje navaja, da je nujno treba razlikovati med dejstvi kot takimi, ki jih ni izpodbijala, in njihovo pravno kvalifikacijo, ki jo izpodbija.

195 Vendar je treba ugotoviti, da v posebnem primeru sporazuma, katerega namen je bil, neodvisno od njegovih morebitnih učinkov, razdelitev trgov, priznanje resničnosti dejstev načeloma zadostuje za dokazovanje obeh pomembnih elementov kršitve člena 81(1) ES, to je obstoj sporazuma in njegov protikonkurenčni namen.

196 Opozoriti je treba tudi, da se je v obravnavanem primeru Komisija v OUK in v izpodbijani odločbi kot na pomembne sklicevala na iste dokaze in da se veliko število dokazov, zlasti izjave g. Verluce in različne zabeležke družbe Vallourec, nanaša na vsebino strateških razgovorov o usklajevanju med članicami Evropsko-japonskega kluba in zadevajo predvsem trge Skupnosti (glej zlasti točke 56, 60, 63 in 65 OUK ter uvodne izjave 62, 67, 73 in 78 izpodbijane odločbe).

197 Zato je treba ugotoviti, da družba Corus v odgovoru na OUK ni mogla izpodbijati sodelovanja pri sporazumu in protikonkurenčnem namenu, ki je sestavni del kršitve, ki je bila nato ugotovljena v členu 1 izpodbijane odločbe, ne da bi izpodbijala dejstva, ki se nanašajo na zadevne razgovore in na njihovo vsebino.

198 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je v okoliščinah primera to, da je družba Corus v odgovoru na OUK poskušala vzbuditi pomisleke o resničnosti obstoja sporazuma, porodilo dvom o vrednosti njenega priznanja, da ne izpodbija dejstev, ki ga je podala v istem odgovoru, zaradi česar je pomen odgovora dvoumen. To dvoumnost podkrepljuje okoliščina, da je družba Corus z uporabo izraza „substantially" („v bistvu") zmanjšala pomen tega, da je priznala, da ne izpodbija dejstev, pri čemer pa ni pojasnila, na katera posamezna dejstva se priznanje nanaša.

199 V teh okoliščinah je bilo na stopnji upravnega postopka za Komisijo nemogoče, kot je nemogoče v okviru tega postopka za Sodišče prve stopnje, identificirati natančna dejstva, ki jih je družba Corus priznala, in na podlagi katerih bi njeno sodelovanje olajšalo nalogo Komisije. Iz navedenega sledi, da v obravnavanem primeru priznanje družbe Corus dejstev, zatrjevanih v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah, ne more upravičiti zmanjšanja zneska njene globe glede na obvestilo o ugodni obravnavi, kot ga razlaga sodna praksa.

200 Glede na zgornje navedbe je treba ta tožbeni razlog zavrniti.

Tožbeni razlog: kršitev načela enakega obravnavanja

Trditve strank

201 Družba Corus najprej poudarja, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso načelo enakega obravnavanja kršeno, kadar se primerljivi položaji obravnavajo različno ali kadar se različni položaji obravnavajo enako, razen če je tako obravnavanje objektivno utemeljeno (sodbi Sodišča z dne 13. decembra 1984 v zadevi Sermide, 106/83, Recueil, str. 4209, točka 28, in z dne 28. junija 1990 v zadevi Hoche, C-174/89, Recueil, str. I-2681, točka 25; v istem smislu sodba Sodišča prve stopnje z dne 15. marca 1994 v zadevi La Pietra proti Komisiji, T-100/92, RecFP, str. I-A-83 in II-275, točka 50). Dodaja, da se to načelo pogosto uporablja pri izrekanju glob (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 17. decembra 1991 v zadevi Hercules Chemicals proti Komisiji, točka 116 zgoraj, točka 295; z dne 6. aprila 1995 v zadevi Trefileurope proti Komisiji, T-141/89, Recueil, str. II-791, točka 185; v zadevi Boël proti Komisiji, T-142/89, Recueil, str. II-867, točke od 128 do 135; v zadevi Ferriere Nord proti Komisiji, T-143/89, Recueil, str. II-917, točke od 54 do 56; Martinelli proti Komisiji, T-150/89, Recueil, str. II-1165, točke od 57 do 61; z dne 11. decembra 1996 v zadevi

Van Megen Sports proti Komisiji, T-49/95, Recueil, str. II-1799, točka 56; sodbi Finnboard proti Komisiji, točka 190 zgoraj, in Mayr-Melnhof proti Komisiji, točka 190 zgoraj, točke od 334 do 336 in od 352 do 354).

202 Družba Corus meni, da je družba Vallourec, ki ji je bila globa zmanjšana za 40 %, storila le to, da je v skladu s svojimi zakonitimi dolžnostmi le odgovorila na vprašanja, ki so ji jih zastavili uslužbenci Komisije med preiskavo na kraju samem, kar je storila tudi družba Corus. V zvezi s tem poudarja, da so bile izjave g. Verluce podane v odgovor na vprašanja, ki jih je Komisija zastavila samo družbi Vallourec.

203 Še več, družba Dalmine, ki ji je bilo priznano 20-odstotno zmanjšanje globe, naj bi Komisijo zgolj obvestila, da ne izpodbija resničnosti dejstev, ne da bi priznala, da je sodelovala pri kršitvi. Njeno sodelovanje s Komisijo naj torej ne bi presegalo sodelovanja družbe Corus. Neenakost obravnavanja v škodo družbe Corus, ki ga Komisija v odgovoru na tožbo ne upravičuje, naj bi bila torej očitna. Družba Dalmine naj bi sodelovala celo manj kot družba Corus, zlasti v tem, da je že na začetku zavrnila zahtevo Komisije po določenih informacijah in da je pozneje s sklicevanjem na pravico, da ne more pričati proti sebi, utemeljevala zavrnitev odgovorov na določena vprašanja, in sicer tako v odgovoru na OUK kot tudi v pritožbi, zavrženi kot očitno nedopustni, ki jo je vložila zoper odločbo, ki jo je na podlagi člena 11(5) Uredbe št. 17 zoper njo izdala Komisija. Poleg tega naj bi družba Dalmine izpodbijala zakonitost odločb, na podlagi katerih je Komisija decembra 1994 opravila preiskave, in s tem pravico Komisije, da uporabi listine, ki jih je pridobila med preiskavami (uvodna izjava 118 izpodbijane odločbe).

204 Družba Corus tudi meni, da iz izpodbijane odločbe (uvodna izjava 174) izhaja, da japonske tožeče stranke sploh niso učinkovito sodelovale s Komisijo in da so med upravnim postopkom izpodbijale obstoj sporazuma, zaradi česar se njihov položaj razlikuje od položaja družbe Corus. Tako kot družba Dalmine naj bi japonske

proizvajalke izpodbijale tako zakonitost odločb, na podlagi katerih je Komisija decembra 1994 opravila preiskave, kot tudi uporabo listin s strani Komisije, ki jih je pridobila med preiskavami. Glede družbe Mannesmann naj bi iz izpodbijane odločbe (uvodna izjava 174) tudi izhajalo, da ni nikoli jasno navedla, ali je izpodbijala dejstva in ali je zavrnila posredovanje določenih informacij, ki jih je zahtevala Komisija z odločbo na podlagi člena 11(5) Uredbe št. 17. Komisija naj bi torej z zavrnitvijo zmanjšanja globe, ki ji je bila naložena, kršila načelo enakega obravnavanja in je s tem družbo Corus obravnavala enako kot družbo Mannesmann in štiri japonske proizvajalke.

205 Komisija najprej odgovarja, da lahko določi višino globe po prosti presoji in da je treba pri globah izraz enakost obravnavanja razlagati v povezavi s tem pravilom (sodba Martinelli proti Komisiji, točka 201 zgoraj, točka 59). V vsakem primeru naj bi se navedeno načelo uporabljalo samo, kadar se primerljivi položaji obravnavajo različno (sodba z dne 17. decembra 1991 v zadevi Hercules Chemicals proti Komisiji, točka 116 zgoraj, točka 295).

206 V tem primeru naj bi se torej položaj družbe Corus in položaj drugih naslovnic izpodbijane odločbe objektivno razlikoval. Prvič, družba Vallourec naj bi Komisiji predložila zelo koristno pisno izjavo (izjava g. Verluce z dne 17. septembra 1996; glej zlasti uvodni izjavi 53 in 170 izpodbijane odločbe) in naj ne bi izpodbijala resničnosti dejstev, na katera je Komisija oprla OUK. Drugič, družba Dalmine naj ne bi izpodbijala resničnosti dejstev, na katera je Komisija oprla svojo odločbo (uvodna izjava 172 izpodbijane odločbe), in sicer je to storila nedvoumno, medtem ko naj bi družba Corus poskušala vzbuditi pomisleke prav o obstoju sporazuma. Tudi če bi Komisija storila napako s tem, da je zmanjšala globi, ki ju je naložila družbama Vallourec in Dalmine, tega v nobenem primeru ne bi bilo mogoče upoštevati pri zahtevku družbe Corus za zmanjšanje višine globe. In končno naj ne bi bilo pomembno, da so razlogi, zaradi katerih družbi Corus globa ni bila zmanjšana,

drugačni od tistih, zaradi katerih niso bile zmanjšane globe družbi Mannesmann in japonskim proizvajalkam, in sicer zato, ker družba Corus ne glede na položaj preostalih podjetij ni izpolnila pogojev, ki so bili v zvezi s tem določeni v obvestilu o ugodni obravnavi.

Presoja Sodišča prve stopnje

207 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora Komisija v okviru presoje, ali so podjetja sodelovala v postopku, spoštovati načelo enakega obravnavanja, ki je splošno načelo prava Skupnosti, in je v skladu z ustaljeno sodno prakso kršeno takrat, kadar se primerljivi položaji obravnavajo različno ali kadar se različni položaji obravnavajo enako, razen če je tako obravnavanje objektivno utemeljeno (sodba Sodišča prve stopnje z dne 13. decembra 2001 v zadevi Krupp Thyssen Stainless in Acciai speciali Terni proti Komisiji, T-45/98 in T-47/98, Recueil, str. II-3757, točka 237, in navedena sodna praksa).

208 Opozoriti je tudi treba, da mora za to, da bi bilo zmanjšanje globe utemeljeno, ravnanje družbe Komisiji olajšati nalogo pri odkrivanju in preprečevanju kršitev pravil Skupnosti o konkurenci (sodba Mayr-Melnhof proti Komisiji, točka 190 zgoraj, točka 309, in navedena sodna praksa, točka 332, ter točka 193 zgoraj).

209 Ugotoviti je treba, da glede tega zadnjega merila v obravnavanem primeru obstajajo objektivne in pomembne razlike med položajem družbe Corus ter položajema družb Vallourec in Dalmine.

210 Prvič, družba Vallourec ni samo izpodbijala resničnosti dejstev, na katera je Komisija oprla OUK, ampak je za razliko od družbe Corus tudi predložila za Komisijo zelo koristne pisne izjave, zlasti izjavi g. Verluce z dne 17. septembra in 14. oktobra 1996 (glej predvsem uvodne izjave 60, 62, 72 in 108 izpodbijane odločbe).

211 Noben predstavnik družbe Corus ni nikdar predložil izjave, ki bi imela dokazno vrednost in pomen, primerljiv z izjavo g. Verluce. Odgovor družbe Corus z dne 31. oktobra 1997, naveden v točki 66 izpodbijane odločbe, je tako manjšega pomena in ima omejeno dokazno vrednost še toliko bolj zato, ker ni jasno, ali ga je družba Corus nameravala glede postopka v zvezi z brezšivnimi cevmi umakniti z dopisom z dne 30. marca 1999, naslovljenim na Komisijo (s tej zvezi glej sodbo JFE Engineering in drugi proti Komisiji, točka 129 zgoraj, točke od 305 do 308).

212 V zvezi z okoliščino, ki jo uveljavlja družba Corus, da so bile izjave g. Verluce dane v odgovor na vprašanja, ki jih je Komisija postavila samo družbi Vallourec, zadošča ugotovitev, da nikakor ni dolžnost Komisije, da med preiskavo postavi ista vprašanja vsem podjetjem, za katera sumi, da so sodelovala pri kršitvi. Tako je treba ugotoviti, da bi obstoj take dolžnosti lahko škodoval svobodi ukrepanja Komisije med preiskavami v zadevah konkurence in s tem njeni učinkovitosti.

213 Res je, da je treba, če podjetja na isti stopnji upravnega postopka in v podobnih okoliščinah predložijo Komisiji podobne podatke v zvezi z dejstvi, ki se jim očitajo, njihove stopnje sodelovanja v postopku šteti za primerljive (sodba Krupp Thyssen Stainless in Acciai speciali Terni proti Komisiji, točka 207 zgoraj, točke od 243 do 246).

214 Vendar je očitno, da v obravnavanem primeru ni bilo tako (glej točko 211 zgoraj). Zato te sodne prakse ni mogoče uporabiti.

215 V zvezi z družbo Dalmine je nesporno, tako v tej zadevi kot v zadevi T-50/00, Dalmine proti Komisiji, ki je bila za namene obravnave združena s to zadevo, da ta družba ni izpodbijala dejstev, na katera je Komisija oprla izpodbijano odločbo, kot je navedeno v uvodni izjavi 172 le-te. Čeprav je družba Corus v odgovoru na OUK izjavila, da ne izpodbija dejstev, ki ji jih očita Komisija v zvezi s kršitvijo, ki je bila pozneje ugotovljena v členu 1 izpodbijane odločbe, je bilo v točkah od 192 do 199 zgoraj navedeno, da zaradi nedoločenosti in dvoumnosti to priznanje ne zadošča za utemeljitev zmanjšanja globe, ki je bila naložena družbi Corus.

216 Zato zgolj dejstvo, da družbi Dalmine ni bila očitana nikakršna dvoumnost v zvezi z njenim priznanjem dejstev, zadošča za sklep, da Komisija v tej zvezi ni zakrivila neenakega obravnavanja. Glede preostalih okoliščin, na katere se sklicuje družba Corus pri utemeljevanju, da je družba Dalmine celo manj sodelovala kot ona sama, je treba navesti, da se te okoliščine nanašajo na to, da družba Dalmine v začetku, pred prejemom OUK, ni hotela odgovarjati na zahteve za informacije in da Komisija ni omenila, da bi družba Dalmine glede tega vidika preiskave kakorkoli sodelovala v postopku.

217 Zaradi navedenega je Komisija lahko upravičeno štela, da te okoliščine niso imele nobenega vpliva na priznanje dejstev družbe Dalmine v odgovoru na OUK niti, potemtakem, na 20-odstotno zmanjšanje globe, ki ga je Komisija v skladu z obvestilom o ugodni obravnavi iz tega naslova priznala družbi Dalmine.

218 In končno je, kot poudarja Komisija, nepomembno, da so razlogi, zaradi katerih se družbi Corus globa ni mogla zmanjšati, drugačni od tistih, zaradi katerih niso bile zmanjšane globe družbi Mannesmann in japonskim proizvajalkam, ker je bilo zgoraj navedeno, da ne izpolnjuje pogojev, ki so bili v zvezi s tem določeni v obvestilu o ugodni obravnavi, ne glede na položaj teh preostalih podjetij.

Izračun zneska globe

219 Zaradi zgoraj navedenega je treba družbi Corus naloženo globo zmanjšati zaradi ugotovitve, da je sankcionirana kršitev trajala tri in ne štiri leta.

220 Ker sama metoda za odmero globe iz Smernic o načinu določanja glob, ki jo je v obravnavanem primeru uporabila Komisija, ni bila prerekana, Sodišče prve stopnje ob izvajanju svoje neomejene pristojnosti meni, da je treba glede na ugotovitev iz prejšnje točke to metodo uporabiti.

221 Osnovni znesek globe je tako določen na deset milijonov evrov, ki se poveča za 10 % za vsako leto kršitve, torej za skupno 30 %, kar pripelje do zneska trinajst milijonov evrov. Ta znesek je treba nato v skladu z uvodnima izjavama 168 in 169 izpodbijane

odločbe na podlagi olajševalnih okoliščin zmanjšati za 10 %, tako da znaša dokončni znesek za družbo Corus 11,7 namesto 12,6 milijona evrov.

Predlog, naj se Komisiji odredi povrnitev globe ali podredno povrnitev zneska, za katerega je globa zmanjšana, povečanega za obresti

222 Velikokrat je že bilo razsojeno, da je na podlagi sodbe za razglasitev ničnosti, ki učinkuje za nazaj in ima torej učinek, da se za nazaj odpravi akt, ki ga je pravni sistem razglasil za ničnega (sodba Sodišča z dne 26. aprila 1988 v zadevi Asteris in drugi proti Komisiji, 97/86, 99/86, 193/86 in 215/86, Recueil, str. 2181, točka 30; sklepni predlogi generalnega pravobranilca Légerja k sodbi Sodišča z dne 6. junija 1996 v zadevi Ecroyd, C-127/94, Recueil, str. I-2731, I-2735, točka 74; sodba Sodišča prve stopnje z dne 10. oktobra 2001 v zadevi Corus UK proti Komisiji, T-171/99, Recueil, str. II-2967, točka 50), tožena institucija na podlagi člena 233 ES dolžna sprejeti vse potrebne ukrepe za odpravo učinkov ugotovljenih nezakonitosti, kar lahko v primeru akta, ki je že bil izvršen, pomeni, da se tožečo stranko postavi nazaj v položaj, v katerem je bila pred tem aktom (sodbe Sodišča z dne 31. marca 1971 v zadevi Komisija proti Svetu, 22/70, Recueil, str. 263, točka 60; z dne 6. marca 1979 v zadevi Simmenthal proti Komisiji, 92/78, Recueil, str. 777, točka 32, in z dne 17. februarja 1987 v zadevi Samara proti Komisiji, 21/86, Recueil, str. 795, točka 7; sodba Sodišča prve stopnje z dne 14. septembra 1995 v zadevi Antillean Rice Mills in drugi proti Komisiji, T-480/93 in T-483/93, Recueil, str. II-2305, točki 59 in 60, in zgoraj navedena sodba Corus UK proti Komisiji, točka 50).

223 V prvi vrsti ukrepov, navedenih v točki 233 ES, je tako, kadar gre za sodbo, s katero je globa, ki je naložena družbi za kršitev pravil o konkurenci iz Pogodbe, razveljavljena ali zmanjšana, dolžnost Komisije, da povrne vso globo ali del globe, ki jo je plačalo zadevno podjetje, ker je zaradi razglasitve ničnosti odločbe ta znesek

treba opredeliti kot neupravičeno plačan. Ta dolžnost ne zajema le glavnega zneska globe, ki je bila neupravičeno plačana, ampak tudi pripadajoče zamudne obresti (sodba Corus UK proti Komisiji, točka 222 zgoraj, točki 52 in 53).

224 V tem primeru ni mogoče domnevati, da Komisija ne bo izpolnila svojih obveznosti, ki izhajajo iz te sodbe in člena 233 ES.

225 Zato v tem postopku o tem predlogu ni treba odločiti.

226 Enako je treba tudi ugotoviti, da iz istega razloga ni treba odločiti o predlogu družbe Corus, naj Sodišče prve stopnje odredi vse potrebne ukrepe za začetek učinkovanja te sodbe.

Stroški

227 V skladu s členom 87(3) Poslovnika lahko Sodišče prve stopnje odloči, da se stroški delijo ali da vsaka stranka nosi svoje stroške, kadar vsaka stranka uspe samo z delom predlogov. Ker je v obravnavanem primeru vsaka stranka uspela le z delom predlogov, je treba odločiti, da tožeča stranka in Komisija nosita vsaka svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (drugi senat)

razsodilo:

1. **Člen 1(2) Odločbe Komisije 2003/382/ES z dne 8. decembra 1999 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 ES (zadeva IV/E-1/35.860-B – Brezšivne jeklene cevi) se razglasi za ničnega v delu, v katerem je ugotovljeno, da je kršitev, ki se tožeči stranki očita s to določbo, obstajala pred 1. januarjem 1991.**

2. **Znesek globe, ki je tožeči stranki naložena s členom 4 Odločbe 2003/382, se določi na 11.700.000 evrov.**

3. **V preostalem delu se tožba zavrne.**

4. **Vsaka stranka nosi svoje stroške.**

Forwood Pirrung Meij

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 8. julija 2004.

Sodni tajnik

H. Jung

Predsednik

J. Pirrung

Stvarno kazalo

Dejansko stanje in postopek ... II - 2332

Postopek pred Sodiščem prve stopnje ... II - 2333

Predlogi strank ... II - 2333

Predlog za razglasitev ničnosti člena 2 izpodbijane odločbe ... II - 2335

Tožbeni razlog: neobstoj kršitve iz člena 2 izpodbijane odločbe ... II - 2335

Trditve strank ... II - 2335

Presoja Sodišča prve stopnje ... II - 2344

Tožbeni razlog: kršitev pravic obrambe zaradi neskladja med OUK in izpodbijano odločbo v zvezi z analizo dokazov, s katerimi se dokazuje obstoj kršitve iz člena 2 izpodbijane odločbe ... II - 2352

Trditve strank ... II - 2352

Presoja Sodišča prve stopnje ... II - 2353

Predlog za razglasitev ničnosti člena 1 izpodbijane odločbe ... II - 2355

Tožbeni razlog: posledice neobstoja kršitve iz člena 2 izpodbijane odločbe na obstoj kršitve iz člena 1 ... II - 2355

Trditve strank ... II - 2355

Presoja Sodišča prve stopnje ... II - 2356

Tožbeni razlog: napačna presoja trajanja kršitve iz člena 1 izpodbijane odločbe ... II - 2358

Trditve strank ... II - 2358

Presoja Sodišča prve stopnje ... II - 2359

Predlog za razveljavitev globe ... II - 2363

Trditve strank ... II - 2363

Presoja Sodišča prve stopnje ... II - 2367

Predlog za zmanjšanje globe ..... II - 2371

Tožbeni razlog: napaka pri presoji o teži kršitve ..... II - 2371

Trditve strank ..... II - 2371

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 2373

Tožbeni razlog: kršitev načela legitimnih pričakovanj ..... II - 2378

Trditve strank ..... II - 2378

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 2381

Tožbeni razlog: kršitev načela enakega obravnavanja ..... II - 2383

Trditve strank ..... II - 2383

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 2386

Izračun zneska globe ..... II - 2389

Predlog, naj se Komisiji odredi povrnitev globe ali podredno povrnitev zneska, za katerega je globa zmanjšana, povečanega za obresti ..... II - 2390

Stroški ..... II - 2391